

Katoliški glas

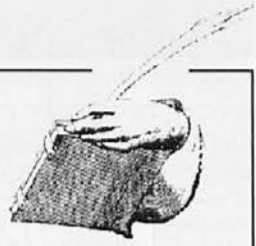
Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Ljudje na tehtnici

K. se je brezskrbno sprehajal po poteh vsakdanjega življenja, dokler se ni znašel pred vzpetino, s katere je nad okolico gospodoval mogočen grad, ki je zbujal obenem zanimanje in strah...

Birokratski stroj, v katerega je vpleteno človeško zagotavljanje in varovanje pravičnosti (sodni sistem), je zabredel v brezizhodni labirint, v katerem se križajo poti zaslužene kazni in razumljive pomilostitve, poti represije družbenega kriminala in poti spoštovanja osnovnega dostojanstva sleherne človeške osebe. Potreba po varovanju javnega reda, ki opravičuje zapor zločincev, se križa s potrebo po njihovi ponovni socializaciji, spoštovanje žrtev nekega zločina pa se spet križa z olajševalnimi metodami, preko katerih skuša sodna filantropija prevzgojiti zločinca v normalnega državljanja.

Srčika, ob kateri se danes krešejo ta bolj ali manj realna protislovja, je pojav skesancev. Problem, ki ga vzbuja ta nova družbena kategorija, je v odnosu med upravičenimi zahtevami preiskovalne dejavnosti na eni strani in nujnostjo varovanja podobe vsakega človeka na drugi strani. V preteklih dneh je spomin spet segel na primer Enza Tortore, ki so ga takrat, kot se danes zdi, zaprli po pomoti zaradi banalne homonimije (ker so ga zaradi istega priimka zamenjali z nekim kamoristom) zaradi izjav številnih skesancev. A tudi v tem primeru, kdo (ali kaj) nas lahko reši dvoma, ali je sodnik res prepričan nad konkretnostjo, objektivnostjo in prozornostjo teh dokazov ali celo suma, da jih ni sam sodnik manipuliral?

Odločilni prispevek skesancev v boju proti mafiji je neizpodbiten. To pa še ne pomeni, da so vse njihove izjave resnične. Kaj je namreč privlačnejšega od nagradnega zmanjšanja kazni za nekoga, ki ima pred sabo »življenje za rešetkami«? In kaj vsega je zločinec pripravljen storiti za tovrstno nagrado?

Tako so danes dejansko prosti skoraj vsi zgodovinski voditelji terorističnega gibanja Rdečih brigad. Po niti dveh desetletjih ti politični skesanci zahajajo v zapor samo še spat. Kdo ve, kaj pravijo na to sodniki in prijatelji stosedemindvajsetih žrtev tega terorističnega gibanja?

Toda kaj, ko je Kafkov grad za navadnega človeka nedosegljiv. Labirint moderne birokracije je utež, ki postavlja na glavo tehtnico človeške pravičnosti. Tako kot v Kafkovem Procesu, je človek večkrat njena žrtev. To pa zato, ker je Kafkov grad brezizhoden: ali vzdrži v svoji premoči nad človekom ali pa se zgrudi na tiste, ki so ga postavili, in na tiste, ki ga sedaj upravljajo.

Damjan Hlede

Iz dežele vdov in sirot

Bosna postaja puščava, katalog grozot. Ljudje bežijo, drugi so deportirani. Bombe uničujejo hiše, pokoli družine. Na eni strani so moški od 14. do 65. leta, na drugi ženske, otroci in starci. New York Times pravi, da pogrešajo več kot dvajset tisoč oseb. Nacistična koncentracijska taborišča bi ne imela kaj zavidati 715 srbskim, v katerih zapornike mučijo z noži, puščajo brez hrane in vode, požigajo z bencinom... In mi za vse to vemo... Do sedaj so prešteli kakih 150 skupnih grobišč s tisočimi trupli, katerih imena bodo ostala neznanca. Med dvesto tisoč mrtvimi v zadnjih treh letih vojne je sedemnajst tisoč otrok, torej skoraj ena žrtev na deset.

Tokrat nihče ne bo mogel reči, da ni vedel, kaj se dogaja. Kar se je že zgodilo, se bo še godilo.

(o Bosni dalje na 3. strani)

Pod poletnim sončnikom...

To ni poletna izmišljena zgodba - to je resnica!

Živi v Salerno, ima 35 let (kaže jih 20), je vdova in ima štiri otroke. Njeno ime je Anna De Rosa. Mož ji je umrl ob potresu; izgubila je hišo in ostala sama z otroki Antonello (14 let), Saro (10 let) in malo Billi. Z možem sta se spoznala že v vrtcu, skupaj sta obiskovala osnovno in srednjo šolo; poročila sta se mlada. Z veliko iznajdljivostjo (denarja sta imela namreč malo) sta rada potovala in si ogledovala umetnine. Anna nima stalne zaposlitve, zato dela kot čistilka in - ko more - kot natakarica. Občina ji daje skromno podporo. Toda vse to je premalo; že samo vsakdanje življenje veliko stane. Toliko več težav ima, ker ima Antonella skoliozo in mora pogosto na preglede; to pa zahteva potovanja in z njimi vezane stroške.

Kako si pomaga? Anna ne pozna besede *obup*. Začela je pisati pesmi. Pred tremi leti je izdala prvo samostojno zbirko. Njen pesmi tiskajo kar doma. Sin je grafik in si je izposodil računalnik;

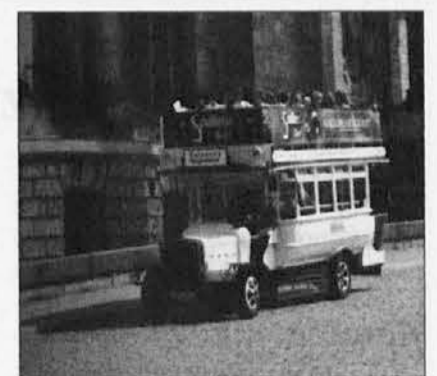
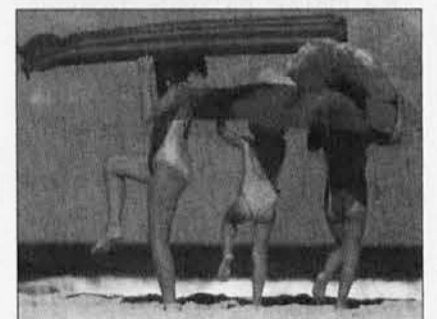
Sara hodi po glavnih ulicah ali na plažo in prodaja - z dovoljenjem mestnih redarjev - mamine pesmi. Sami skrbijo za tisk, širjenje, prodajo. Cela družina dela v službi poezije...

Vse premorejo zaradi poguma. Anna je z otroki stroga, predvsem ko gre za študij. Toda v družini vlada mirno ozračje; vsak dan se kaj novega zgodi. Mati De Rosa ponavlja: v moji hiši naj bosta ravnovesje in tenkočutnost.

Ko je prišel predsednik Scalfaro v Salerno, mu je Sara z ganljivim pisnom opisala zgodbo svoje mame in družine. Scalfara je ganila, zato je imel na uradnih sprejemih ob sebi malo Saro. Potem je kmalu pozabil nanjo...

Maurizio Costanzo je nekoč prebral eno Annino pesem na svoji nočni televizijski oddaji. Povabil je mlado pesnico; ona pa - ker je skromna in boječa - je poslala hčer Saro. Sedaj bi šla tudi sama, ko bi jo še enkrat povabil.

Koliko lepih zgledov imamo okrog sebe!

400.000 manj! Je to začetek?

Zrazliko od obdobja med junijem 1993 in istim mesecem 1994 je v zadnjih dvanajstih mesecih ugasilo televizijo 400.000 italijanskih državljanov. Televizija ima torej 400.000 gledalcev manj.

V zadnjih 15 letih je televizijska publika vedno bolj naraščala in tako je tudi naraščal vpliv televizije na družbeno življenje. Posamezne mreže so se ponašale s tem narastkom kot nasprotniki v bojnih poročilih.

Zakaj vedno manj ljudi gleda televizijo? Za razloge se jasno še ne ve. 400.000 gledalcev pa sicer ni veliko. Upamo, da je to pozitiven znak. Med temi, ki prodajajo rekla-

mo, pa je se je že razširila panika.

Že dalj časa resni tisk ponavlja, da je večina televizijskih oddaj ne vredna gledanja, vsebinsko puhla in celo kvarna; prave »smeti«. Morda je le prišel čas, ko so se gledalci tega zavedli in so ugasili televizijo. To je pravzaprav edini način, da vplivajo na gospodarje omrežij.

Pozdravljamo tistih 400.000 in upamo, da bo število še naraslo; in to v korist posameznikov, družin, predvsem mladih. Sabotirajmo televizijske smeti! Ne kupujmo tega, kar nam hinavsko vsiljujejo na ekranu, in imeli bomo moč v rokah! 400.001, 400.002, 400.003... V korist družine, medosebnih vezi in pogovorov...

Praznik na jamboreeju v Čezsoči

V nedeljo, 23. julija, je žvižg načelnika četrtega slovenskega zamejskega jamboreeja priklical v zbor v Čezsočo pri Bovcu lepo število obiskovalcev. Ob dviganju zastave na visokem jamboru so se pri skavtski pesmi zbrali nad tristo skavtov, ki taborijo ob čudoviti Soči, njihovi starši in prijatelji. To je bil praznik vseh.

Pri jutranji maši, ki jo je ob duhovnih asistentih tabora daroval koprski škof Metod Pirih, so skavtje z molitvijo in petjem v najveličastnejši katedrali - naravi - prosili, da bi jih Bog obiskal, kakor je obiskal Abrahama in Saro. V homiliji je škof Pirih poudaril temeljni pomen molitve, maše in verske skupine predvsem za mladega kristjana. Po maši so na kratko spregovorili voditelji tabora,

načelnik Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov Tone Lesnik, načelnika SGS in SZSO, predstavnik italijanskih skavtov Agesci, predsednica SSO Marija Ferletič, predstavnik bovške občine, sekretar za Slovence po svetu dr. Peter Venclj, števterjanski župan Hadrijan Corsi in še kdo. Popoldne je bil na vrsti pričakovani taborni ogenj. Začel se je že dobro; žal pa je vse vztrajnejši dež vsilil prekinitvev.

Udeleženci tabora so se z veseljem in zagnanostjo odzvali vabilu voditeljev živeti se v zgodbo Kamelota in vitezov okrogle mize. Predvsem pomemben trenutek, nam je povedal načelnik jamboreeja Francesco Biancuzzi, je bila slovesna otvoritev tabora, ko je kralj Artur izvlekel

meč Ekskalibur iz skale. Neka voditeljica pa nam je povedala, da je bil najizrazitejši uspeh letošnjega podviga dejstvo, da so v vsakem od treh podtaborov pomešani vodi iz Goriške, Tržaške, Ljubljane, Ankarana in Nove Gorice; v preteklosti so bili namreč ločeni podtabori Goričanov, Tržačanov in Korošcev.

Lepo je bilo videti, kako so se v nedeljo srečale številne generacije in tradicije slovenskih skavtov od vsepovsod. Trud voditeljev, ki skrbijo za take vezi, bo gotovo prinesel bogate sadove.

Dati življenje za Kristusa

Jezus je svojim učencem napovedal, da bodo preganjani zaradi njega. To se je tudi zgodilo. Pa ne samo z njimi, ampak tudi z mnogimi kristjani, ki so pogumno, z besedo in dejanjem, oznanjali svojo pripadnost Gospodu. Zgodovina je zaznamovana s krvjo mučencev, s krvjo tistih, ki so dali življenje za Kristusa.

Danes nas ne preganjajo zaradi Kristusa v smislu, da bi morali fizično umreti zanj. Kljub temu nas Gospod vabi, da dajemo svoje življenje zanj, ko pravi, naj se odpovemo sami sebi in vzamemo svoj križ. Darovati se zanj je tudi naše bistveno poslanstvo. Prejeli smo ga pri krstu.

Priložnosti za umiranje sebi imamo veliko. Ni jih potrebno posebej iskati. Vsak dan so nam postavljene na našo pot. Potrebno jih je samo prepoznati in se jim odzvati. Jezus od nas ne zahteva nemogočih stvari.

Človek dà življenje za Kristusa tudi takrat, ko sprejema sebe in drugega. Sprejeti sebe oz. ne vrteti se samo okroglastnega jazapomeni sprejeti svojo zunanost, svoj značaj, svojo omejenost, svojo grešnost, svojo življenjsko zgodbo. In sprejeti drugega pomeni mu dovoliti, da je drugačen, veseliti se njegove enkratnosti, njegove posebnosti. Koliko moči nam gre za to, ko se trudimo, da bi spremenili sebe in drugega? To pa nikakor ne pomeni, da si nismo dolžni prizadevati za našo rast in za rast bližnjega. Vprašanje je samo, kako to delamo.

Ko človek dà svoje življenje, doživi, da se je zaradi svojega darovanja spremenil. Postane bogatejši. Življenje, ki ga je daroval, obrodi sadove. Svojega življenja pa ne dà, dokler ne veruje, da ga bo našel, če ga bo izgubil.

Dobro bi bilo, ko bi se vsak kristjan vsak večer, ko je dan pri kraju, vprašal, s katerim dejanjem je tisti

dan daroval svoje življenje za Kristusa, in se nato zahvalil Gospodu za zmožnost darovanja in za novo življenje, ki ga je prejel.

Ivan Hočevnar

Papežev obisk v Slovenijo

Kot smo že poročali, je škofjski pripravljalni odbor postavil potrebne temelje za nadaljnje delovanje. Jeseni se bo sestal za koordinacijo dela.

Kot član pripravljalnega odbora se obračam na zamejske vernike in predvsem duhovnike, naj se oglašijo, če imajo kakšen primeren predlog ali pripombo. Želja odbora je namreč ta, da bi bili tudi zamejski Slovenci v polni meri deležni srečanja s papežem.

Duhovnikom so na voljo mašni plašči (stali naj bi približno 10.000 sit), pripravljani nalašč za to priložnost. Do prvih dni septembra bi rad vedel, koliko naših duhovnikov je zainteresiranih zanje, da lahko število sporočim odboru. Duhovniki po župnijah pa naj skušajo poizvedeti, koliko ljudi bi se udeležilo posameznih srečanj (v Mariboru, Ljubljani in Postojni), da organiziramo avtobuse. Že sedaj namreč priporočamo prevoz na kraje srečanj s papežem z avtobusom in ne z osebnimi avtomobili.

Dušan Jakomin

Kolikokrat je papež Janez Pavel II. prosil odpuščanje

Zadnjič je to storil v pismu ženskam za vse oblike nasilja, ki so jih prizadele. Na začetku julija se je na Slovaškem poklonil kalvinističnim žrtvam, ki so jih katoličani umorili leta 1687. Februarja letos nasplošni avdienci je obsodil križarske vojne in označil uporabo orožja kot stvar, ki ni v soglasju z evangelijem.

In še: maja 1993 je v Agrigentu na Siciliji govoril o mafiji in obžaloval dejstvo, da je bila Cerkev v boju proti njej pomanjkljiva. Ko je oktobra leta 1992 končal

pastirski obisk v Južni Ameriki in sprejel zastopnike črncev in Indijancev, jih je prosil, naj odpustijo tistim, ki so jim v zadnjih 500

letih povzročili hudo trpljenje. Leta 1992 je - »360 let po krivični obsodbi« - rehabilitiral osebnost in delo Galileja Galilei. Ko je leta 1986 obiskal sinagogo v Rimu, je obsodil sovraštvo in preganjanje proti Judom.

V uradih rimske kurije se nekateri kardinali ne strinjajo s to papeževo držo. Papež pa takih svetovalcev dosti ne upošteva.

g.s.

IZ CERKVENEGA KOLEDARJA

31. julij

Sv. Ignacij Lojolski

Prištevamo ga med velike duhovne prenovitelje Cerkve 16. stoletja. Rodil se je v deželi Baskov let 1491, umrl pa leta 1556. Po postavi je bil majhen in zaradi nesreče v bojnem spopadu je šepal. V mladih letih je živel, kot so tedaj živeli vitezi in plemiči; po spreobrnjenju pa se je popolnoma posvetil Bogu.

V Rimu je ustanovil Družbo Jezusovo, ki je bolj znana kot jezuitski red. Po njegovi izkušnji srečanja z Bogom so nastale ignacijanske duhovne vaje. S svojim poseganjem je dal redu in Cerkvi pečat modernosti in

življenjskosti; skrbel je za močno vero, trajno molitev in bogato osebno izobrazbo. Za duhovnike njegovega reda pa velja še posebna pokorščina papežu.

V njegovih očeh je gorel ogenj ljubezni, ki je plamtel za Boga in Cerkev. Njegovo življenjsko geslo je bilo *Vse v večjo božjo slavo*. Po širnem svetu so njegovi sinovi jezuiti zgradili mnogo cerkva, prave umetnine, in nešteto zavodov in šol v korist krajevnih prebivalcev.

4. avgust

Sv. Janez Marija Vianney (1786-1859)

Znan je tudi kot arški župnik v Franciji. Ne moremo trditi, da je bil nadarjen. Po njegovi posvetitvi predstojniki niso marali, da bi spovedoval; tako malo so zaupali njegovemu znanju. Zato so mu dodelili nalogo pomočnika župnika Balleya v Arsu. Počasi mu je župnik poskrbel dovoljenje za spovedovanje. Postal je njegov naslednik. Ta župnija je bila pravo gnezdo razbrzdanosti, verske mlačnosti in razprtij, tako da noben duhovnik ni maral iti v ta kraj. Dela se je lotil naš svetnik. Pridigal je preprosto, se postil (bil je suh in bled, tudi zaradi revščine je jedel samo krompir), predvsem pa je veliko časa predsedal v spovednici.

V njegovo vas so začele prihajati prave trume ljudi na razgovor ali spoved. Zaradi tega je moral pretrpeti veliko preziranja, težav in celo obtožb. Vse je vdano prenašal. Največ težav so mu delali sobratje.

Polagoma se je vse poleglo. V župniji je imel vedno več ljudi: vsak dan do 300, letno okrog 20.000. Za vsakogar je imel primerno besedo, tolažbo, svarilo, nasvet. Prihajali so ljudje vseh slojev, od škofov in kardinalov do intelektualcev in preprostih ljudi. Prejel je celo nekaj priznanj, a jih je razdelil med reveže.

Vredno je prebrati knjige njegovega življenjepisa. Zanimivo je spoznati, kako Bog vodi človeka preko vseh mogočih čeri.

Zlata in srebrna maša dveh škofov

Ljubljana je v nedeljo, 16. julija, doživela redko slavje: dva pomožna škofa - msgr. Jožef Kvas in msgr. Alojz Uran - ljubljanske škofije sta namreč obhajala eden zlato, drugi pa srebrno mašo.

Jubilejno slavje je bilo v stolnici in so se ga udeležili vsi slovenski škofje: iz Maribora škof Franc Kramberger s pomožnim škofom dr. Jožefom Smejcem in pa naslovni škof dr. Vekoslav Grmič; iz Kopra je prišel Metod Pirih. Ljudje so kljub nedelji in dopustom napolnili stolnico; somaševalo je 60 duhovnikov, dosti jih je bilo med verniki, ker so imeli tisto nedeljo že več maš v domačih farah. V poročilu v Družini ni omenjeno, ali so bili navzoči tudi neki zastopniki civilnih oblasti. Slavlencema je spregovoril nadškof Alojzij Šuštar.

Zlatomašnik Kvas se je rodil v Zalogu pri Cerkljah na Gorenjskem leta 1919. V mašnika je bil posvečen 5. maja 1945. Tri leta (1945-48) je bil kaplan v Bovcu, nato se je vrnil v svojo škofijo in opravljal razne službe; med drugim je bil dvakrat po dva meseca tudi v zaporu. Leta 1968 je prišel v Ljubljano za kanonika. Za pomožnega škofa je bil imenovan 15. maja 1983.

Srebrnomašnik Alojz Uran se je rodil pod Šmarno goro leta 1945. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1970. leta. Največ let je bil za župnika v Šentvidu nad Ljubljano. Za pomožnega škofa je bil imenovan 16. decembra 1992; škofovsko posvečenje mu je podelil Janez Pavel II. v baziliki sv. Petra v Rimu 6. januarja 1993. Škof Uran je poznan tudi pri nas, ker se je že večkrat srečal z duhovniki, redovniki in verniki ter bil z nami tudi na Barbani.

Jubilantoma čestitke in voščila tudi vseh nas vernih zamejcev!

Priznanje izseljenskemu zlatomašniku Vinku Žaklju

Sam papež Janez Pavel II. je podelil slovenskemu izseljenskemu duhovniku v Belgiji g. Vinku Žaklju naslov monsinjor. Imenovanje mu je posredoval na ljubljanski škofiji metropolit dr. Alojzij Šuštar 11. julija. Gospod Vinko Žakelj je ob tej priložnosti povedal nekaj zanimivosti iz svojega pastoralnega delovanja. Posebno znan je po svojem zavzemanju za slovenski značaj Svetih Višarij.

Jubilant misijonar Jože Cukale

Misijonar Jože Cukale je prejel na svojem dopustu v Sloveniji vabilo vrhniškega župana Vinka Tomšiča in sekretarja za Slovence po svetu dr. Petra Venclja. V občinski sejni dvorani v Vrhnikih sta župan in dr. Venclj v prisotnosti uglednih gostov, med katerimi je bil tudi rektor Slovenskega prosvetnega doma v Tinjah Jože Kopečnik, prisrčno čestitala jezuitskemu misijonarju, ki je dolgo let preživel v Indiji, ob njegovem visokem življenjskem jubileju. Zahvalila sta se mu za človeško in slovensko pričevanje v misijonih, pa tudi za njegovo pesnikovanje.

Patru Cukaletu čestita tudi naše uredništvo in mu želi še mnogo blagoslovljenih let.

17. navadna nedelja

»Vztrajajte v molitvi!«

Silvester Čuk

V starem katekizmu z vprašanji in odgovori je tudi poglavje o molitvi. V njem je povedano, da je molitev »pobožno povzdigovanje duha k Bogu«. Neštete pa so tudi lastnosti prave molitve: biti mora ponižna, saj je pogovor revne stvari s Stvarnikom, zaupna, ker trdno verujemo, da je ta vsemogočni Stvarnik naš ljubeči Oče, vztrajna ali stanovitna, ker je znamenje zvestobe, in zbrana, ker je izraz spoštovanja prosilca do dobrotnika. Molitev je lahko prošnja, zahvala, lahko pa tudi preprosto češčenje ali občudovanje božje lepote, dobrote in veličine. Lepo pravilo za krščansko molitev je postavil francoski zdravnik in spreobrnjenec Alexis Carrel, Nobelov nagrajenec za medicino, ki je v svoji knjigi o molitvi zapisal: »Da prav moliš, je odvisno od tega, kako živiš. Da prav živiš, je odvisno od tega, kako moliš.« To se zdi na prvi pogled začaran krog, vendar ni tako. Te besede hočejo povedati, da mora prava molitev

izhajati iz življenja in mora naše življenje oblikovati.

Prvo berilo, zlasti pa evangelij današnje nedelje, nas spodbujata predvsem k vztrajni molitvi. Abraham kar ni nehal nadlegovati Boga za svoje grešne rojake. Odnehal je šele, ko med ljudmi, za katere je prosil, ni našel niti deset pravičnih, takih, ki bi se zmenili za božje zapovedi. Jezus nas v evangeliju spodbuja, da ne odnehamo, dokler nismo uslišani. Bog nam bo dal tisto, za kar ga prosimo, če nas to združuje z Bogom in večja v nas ljubezen do njega.

Morda smo v molitvi omagali, ker Boga nismo mogli prisiliti, da bi delal po naše. Prenekaterokrat smo prosili za kaj takega, kar je bilo samo navidezna dobrina. Morda nismo prosili z dovolj vere, zaupanja, niti v Jezusovem imenu - tako, kot bi na našem mestu svojega nebeškega Očeta prosil on. Obrazec popolne molitve je očenaš ali Gospodova molitev. Slovenski pisatelj

Ivan Zorec pripoveduje, kako je kot mlad mož s precejšnjim bremenom stopil v spovednico pri frančiškanih v Novem mestu. Spovednik, starejši pater, mu je po kratkem pouku dejal: »Za pokoro pa zmolite samo en očenaš, tega pa tako, kot je treba - kakor da ga slišite prvič!« Svojo pripoved Zorec končuje: »Dobri pater, vaše pokore še zdaj, ko si nalagam na hrbet že sedmi križ, nisem prav opravil.« Povedati je hotel, kako največkrat to prelepo molitev dan za dnem drdramo, ne da bi mislili na to, kar izgovarjamo, predvsem pa, kaj Bogu obljubljamo: da se bomo trudili postati njemu podobni, da bomo odpustili vsem, kakor on odpuščal nam, da bo na ta način prihajalo na zemljo njegovo kraljestvo.

Ko apostol po zgledu božjega Učitelja priporoča vztrajno molitev, hoče reči, naj se pri molitvi dvigata k Bogu naša misel in naše srce. Ali drugače: vse naše življenje naj postane molitev!

1995: leto strpnosti

Vedno ostrejši so etnični spori, tlačanje manjšin, rasna diskriminacija in verski fundamentalizmi. Nekaj moramo ukreniti. Stopiti moramo na pot strpnosti.

Unesco je proglasil leto 1995 za leto strpnosti in izjavil, da samo svoboda vere, mišljena in delovanja lahko omogoči, da vsi ljudje skupno gradimo svet miru. Za direktorja Unesca Federica Mayorra je »podreti zid nestrpnosti veliki izziv tretjega tisočletja.«

Čudna sprenevedanja okrog RTV Koper-Capodistria

V času t.i. socialistične Jugoslavije sta se v slovenskem delu Istre (točneje: v Kopru) izoblikovali radijska in televizijska struktura, ki sta dolgo let delovali in poslovali kot neke vrste vzporedni mreži osrednje slovenske radiotelevizijske strukture. To specifično vlogo koprškega radia in televizije so opravičevali z dejstvom, da z reklamiranjem italijanskih firm omenjeni strukturi prinašata lepe denarje. Povsem naravno je, da je pri tem igrala pomembno vlogo sicer po številu skromna italijanska manjšina zaradi poznavanja obeh jezikov. Takratni režim je vse to dopuščal, ker se je s tem nazven lahko hvalil, kako zna vrednotiti italijansko manjšino, zraven pa še zaslužiti. Zato so razvili široko mrežo oddajnikov za slišnost oz. vidljivost oddaj iz Kopra.

Razmere pa so se temeljito spremenile po osamosvojitvi Slovenije. Kot sodobno urejena država ni mogla v nedogled ohranjati privilegiranega statusa RTV Koper-Capodistria ob istočasni ekonomski nedonosti. Zato se je odločila spraviti v normalne okvire tudi to regionalno medijsko strukturo, upoštevajoč njeno vlogo v okviru italijanske narodne skupnosti. S tem pa je dregnula v materialne in politične interese raznih dejavnikov na obeh straneh meje.

Spomnimo naj samo na družbo Ponteco, ki je oddajala v najem svoje redne pretvornike na italijanskem ozemlju. Zato so znani krogi nekaj zagnali vik in krik proti osrednjemu vodstvu RTV Slovenije. Nekaj podobnega se je sedaj ponovilo zaradi odklopitev radijskega oddajnika na Belem križu nad Piranom, ki je omogočil poslušanje italijanskega programa radia Koper v severni Italiji. RTV Slovenija je svoj sklep utemeljila z razlogi finančnega varčevanja, slišnosti koprškega radia v Italiji pa je zagotovljena na UKW valovih. Toda znanih zainteresiranih krogov to ni prepričalo. Še naprej vztrajajo pri obtožbi, da gre prvenstveno za krčenje že pridobljenih pravic italijanske manjšine. Pri nas so se protestu pridružili SKGZ, DSL (Demokratska stranka leve) in (!) SKP (Stranka komunistične prenove).

Vlačenje italijanske manjšine v zadevo izpada zgolj kot demagogija. Če menijo, da so prizadete manjšinske pravice, zakaj omenjeni krogi ne naslovijo svojih protestov na vlado oz. zunanega ministra Thalerja?

Vse preveč je torej sprenevedanja zaradi trmaste obrambe dolgoletnih privilegijev nekaterih, ki nimajo nič skupnega s pravicami italijanske ali slovenske manjšine. Kdaj si bomo natočili čistega vina v tej in še drugih zadevah?

L.T.

»Borci« oskrunili križ v Kočevskem rogu

V ponedeljek, 10. julija, so neznanici (podpisali so se »borci«) oskrunili in pomazali križ in okolico pri grobišču pod Krenom v Kočevskem rogu. S kljukastimi križi (narobe obrnjenimi) so zaznamovali tudi smerokaze, table, drevesa in kamne na poti proti grobu.

Oskrunjenje in onečaščenje vojnih grobišč je najprej velika sramota za državo in hkrati podoba nizke kulture njenih državljanov. Podpihovanje in dopuščanje le-tega samo še neti mržnjo in priliva olja na ogenj sovraštva med Slovenci, ki po petdesetih letih še niso sposobni resno govoriti o stvari. Nestrpnost do »drugače mislečih« je namreč še vedno prisotna bodisi v vladnih krogih kot v medijih in v vsakdanjem življenju; in sedaj tudi na morišču. Sicer pa, kot je izjavil župnik v Kočevju g. Marjan Lampret, »Slovenija, vsi so tvoji sinovi: tisti, ki ležijo v Rogu; tisti, ki so odložili morilska orodja in danes uživajo pridobitve NOB, in tisti, ki ne znajo prav narisati kljukastega križa...«

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Italijansko poletje ne pozna političnih počitnic. Medtem ko parlament še naprej obravnava pokojninsko reformo in predstavljene popravke, se nadaljuje medstrankarska dialektika, ki je zelo živahna, a v enaki meri za javnost tudi nerazumljiva: Bossi kar naprej pridobiva prijatelje z grožnjo secesije, če ne bo prišlo v javni upravi do ureditve federalističnega sistema. Za vsebinske premike v isto smer se začinjajo ogrevati tudi nekatere druge stranke. Buttiglione je znova pridobil na zagonu in nadaljuje s svojim zagovorom zmerne sredine, katero skuša spet postaviti na noge, verjetno ne brez možnosti za vsaj delne uspehe; leva sredina se brez potrebne enotnosti v stališčih in hotenjih pogaja z Berlusconiem glede usode sedanje vlade, obenem se poteguje za reformo ustave in govori o potrebi nove ustavodajne skupščine. Pol svoboščin se pogaja, vendar pa še vedno zahteva predčasne parlamentarne volitve, čeprav brez soglasja vseh komponent koalicije; zadržan je zlasti Casini, ki se približuje Buttiglioneju. Medtem si upravičeno zadovoljno mane roke Berlusconi, ki se mu je posrečilo prodati na tuje 20 odstotkov delnic svojega televizijskega koncerna in tako ubiti več muh na en mah: s to akcijo je dobil 1.800 milijard, s katerimi je občutno zmanjšal svoje dolgovne in znova pridobil naklonjenost bank, ki so se že bale, da ne bodo nikoli vnovčile kreditov. Začel je demontirati svoj TV-sistem, kakor od njega zahtevajo stranke, in tako zabeležil sebi v prid politični uspeh; dejansko pa je monopol ostal v njegovih rokah. Ko so njegovi politični nasprotniki zahtevali, da mora prodati TV, so mu naredili samo uslugo. To je zanj tako ugodno, da je napovedal nove prodaje: rešiti se hoče nadaljnjih 40% delnic, dobiti še nekaj tisoč milijard in ostati sicer ne več absolutni lastnik svojih TV, vendar pa njih najmočnejši delničar. S 40-odstotnim deležem bi še vedno šaril po mili volji.

Zaostritev krize v Bosni nudi spet možnost Rimu, da se postavlja v mednarodni javnosti z demagoškimi gestami brez vsebine. Potem ko se je sebično izognila sprejeti begunce s kriznih področij, se je zdelo, da Italija ne more več prenašati srbskega zavojevanja in da hoče z drugimi zahodnimi silami poslati v Bosno tudi svojo vojsko. Potem pa so se ustrašili in dali na razpolago le oporišča, saj nimajo volje ne sposobnosti zares pomagati ljudem v stiski in tudi sami kaj tvegati.

-S

Braniti življenje z ubijanjem?

»Ko kdo hoče pohoditi pravico do življenja, se uveljavljuje pravica po obrambi.« je pred nekaj dnevi izjavil papež, ko se je pripravil na vrnitev z dopusta v Dolini Aosti. Obramba je načelo in to je - za Janeza Pavla II. - problem. Oboroženi protinapad je seveda možnost, toda zadnja. Misel na razklani Balkan niti za trenutek ne more zapustiti papeža. In prišel je celo do tega, da bi opravičil vojaški napad, »pravilno vojno«, čeprav ta postavlja resne probleme in zato ostaja res izjemna, izvenredna in zadnja možnost. Papež daje prvenstveno pozornost ne političnemu ne vojaškemu, temveč humanitarnemu posegu. Zato, je izjavil, »sem blizu predvsem tistim, ki trpijo, ne glede na njihovo pripadnost.«

IZ BENEŠKE SLOVENIJE

Festival etnične glasbe Folkest se bliža koncu. Začel se je v Vidmu, zaobjel Beneške doline, Slovenijo, Avstrijo in letos prvič tudi Hrvaško. Bilo je že 70 koncertov. Nastopile so velike zvezde (Joan Baez), vendar glavni akterji teh srečanj so bile etnične skupine iz raznih dežel sveta. V Benečiji se je zvrstilo 5 takih koncertov, in sicer v Sv. Lenartu, Ščigli, Kosonu, Klenji in Bardu (letos prvič v Terskih dolinah). V Podutani so odprli Polieta v Benečiji. Domačemu zvonjenju tonkačev, ki so vabili na senjam, in zboru Sv. Lenarta se je pridružila M. Blasutig, ki je prebrala nekaj poezij iz publikacije *Ne samuo spomini*, medtem ko so *Nediški puobi* na svoj originalni način predstavili ljudsko pesem Nadiških dolin. Sobotni večer je bil prvi od petih, ki jih je Folkest organiziral skupaj s Forumom Benečije.

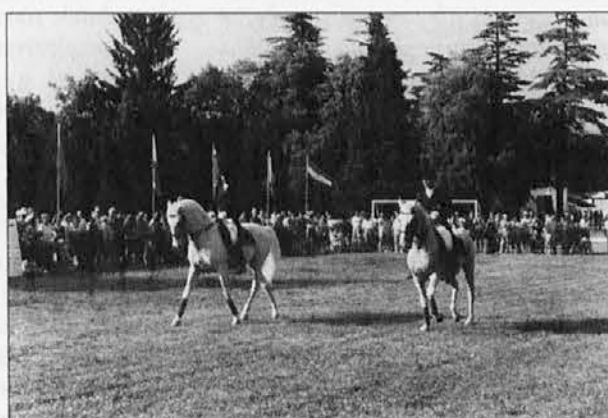
Vas Topolovo je v tem mesecu bila kulturno središče Benečije. Do konca julija so pod vodstvom M. Miorellija na programu razstave, predstavitev knjig, večeri, namenjeni glasbi in poeziji. Postaja Topolovo se je začela 2. julija z razstavo 16 umetnikov iz raznih delov sveta; poleg razstave pa so predstavili nekatere publikacije, med katerimi naj omenimo dvojezično bibliografijo *Beneška Slovenija-La Slavia Friulana*, ki jo je uredil jezikoslo-

vec Roberto Dapit: gre za naslove in informacije o publikacijah, ki se ukvarjajo z Benečijo. Ob tem je mladi beneški pesnik Michele Obit predstavil svojo drugo pesniško zbirko *Po drugi strani-Per certi versi*. Zanimivo je zabeležiti, da so 8. julija odprli podobno manifestacijo v Klužah, in sicer *Blitzart Kluzhe* (gre za utrdbo v bovški kotlini, kjer se je leta 1917 začela prva in edina ofenziva avstrijsko-nemške vojske, ki se je nadaljevala v Kobaridu); umetniški vodja je Miorelli, razstavlja pa 12 umetnikov, med katerimi so tudi znana imena, ki so bila lani prisotna na prvi postaji Topolove.

Deset slovenskih občin v Benečiji je končno dobilo 400 milijonov, ki jih je poslala Dežela kot podporo slovenski beneški kulturi, tradiciji in jeziku na podlagi projektov, ki so jih izdelale same občine s pomočjo domačih društev. Za varstvo domače kulture je najvišjo vsoto (80 milijonov) prejela občina Podbonesec, medtem ko so najmanj denarja (25 milijonov) namenili

Tipani, ki je dejansko edina občina, ki je konkretizirala 14. člen zakona 1991 za obmejna območja z uvedbo štirih ur popoldanskega pouka slovenskega domačega jezika na teden v tamkajšnjem vrtcu. Nova občinska uprava namerava tudi v tem šolskem letu nadaljevati z dvojezičnim poukom. Tudi starši in otroci so prepričani in navdušeni nad to pobudo; edini problem ostaja financiranje načrta, kajti denar je prišel ob koncu šolskega leta, in to še v precej nizki vsoti. Kljub temu bodo uvedli pouk v vrtcu tudi letos in govori se o uvedbi popoldanskega tečaja tudi v osnovni šoli.

Erika Jazbar

Nastop lipincev na letošnjem Mittelfestu

Italijanska škofovska konferenca o vojni v Bosni

»Slišali boste govoriti o vojnah... Vstal bo narod proti narodu, kraljestvo proti kraljestvu...« (Mt 24,6-7). Trpeči položaj človeštva, ki ga je Jezus takole opisal, tvega se ne dotakniti več vesti kristjanov in ljudi dobre volje. Žal se na vojne grozote prevečkrat navajamo in Gospodovo povabilo ne izgubimo zaupanja prevečkrat zamenjamo s fatalističnim vedenjem in oddaljenostjo. Morali pa bi - kot v priliki o usmiljenem Samarijanu, ki jo je prejšnjo nedeljo dala v razmišljanje liturgija - vzeti nase težo vsakega človeka, ki leži ranjen po cestah zgodovine.

Na drugi strani Jadrana, nedaleč od nas, še plamti neznanška tragedija: gre za izvajanje načrta okupacije ozemlja z nečloveškim nasiljem, ki se ne ozira na šibke, posebno ne na ženske, in izvaja dejansko izničenje prebivalstva. Vsak dan gledamo z lastnimi očmi preko sredstev javnega obveščanja podobe te bosanske tragedije brez konca. Kot pravi sveti oče, je to »zločin proti človeštvu«, »konec civilizacije«, »barbarsko dejanje«. Kdor ne ukrene ničesar in ostane indiferenten, dejansko sodeluje pri tem zločinu.

Vladarji narodov, posebno evropskih, imajo moralno dolžnost storiti, kar le morejo, da se preneha to klanje, ki postaja po svojih razsežnostih pravi genocid. Pozivamo jih z vztrajnostjo, naj energično in modro zabranijo človeška življenja in zopet vzpostavijo civilno sožitje.

Vsi smo klicani, da gradimo mir. Vabimo cerkvene skupnosti, naj spodbudijo molitev, pokoro in solidarnost v trenutkih in načinih, ki so po njihovem najprimernejši. Take pobude naj se ne omejujejo na osamljene primere, ampak naj postanejo spodbuda za razvoj stanovalne osebnosti in skupinske zavzetosti.

Prav molitev je najbolj učinkovito sredstvo, ker le Bog lahko izkorenini iz človekovih src vojno. Pokora lahko privede vsakogar do spoznanja lastne odgovornosti in do grajenja razmerij miru, najprej v vsakdanjem življenju. Konkretna solidarnost do žrtev nasilja pa predstavlja preveritev kristjanov in avtentičnih oseb. Italijanska Cerkev je prek posameznikov in številnih ustanov že pomagala moralno in materialno v vseh možnih oblikah; želimo, da bi ta konkretna pomoč neizrekljivemu trpljenju bližnjih ne pojenjala, temveč bi se še okrepila in se koordinirala na najučinkovitejši način.

Medtem ko se zahvaljujemo tistim, ki dan za dnem postavljajo v nevarnost lastno življenje, da bi le služili trpečim v vojni, spodbujamo tiste, ki verujejo v Gospoda miru, in vse ljudi dobre volje, naj ne obupajo zaradi neizogibnosti vojne, temveč nadaljujejo »upati proti upanju« (Rim 4,18) in odločno odpirati »pot miru« (Lk 1,79).

Predsedstvo Italijanske škofovske konference
Rim, 19. julija 1995

Transparentnost v TKB

V slovenskih manjšinskih krogih še naprej krožijo vznemirljive govornice o stanju v Tržaški kreditni banki, ki jih ne morejo ublažiti še tako pomirljive izjave in intervjuji v Primorskem dnevniku, ki izpadajo naravnost idilično, če jih ne beremo med vrsticami. Slovensko javnost najbolj vznemirjajo napovedi, da bo v kratkem prišlo do občutnega zmanjšanja delovnih mest v TKB, to se pravi, da bodo ljudi začeli odpuščati. Kaj je za temi govoricami resnice, pa nihče ne ve. Nekateri trdijo tudi, da je bila z vstopom banke iz Brescie krepko omejena avtonomija dosedanjega vodstva. Ali to pomeni, da ima novi partner kontrolo položaja dejansko v svojih rokah? Kdo mu je priskrbel nove delnice? Kako je sploh z ogroženostjo TKB in z reševalnimi akcijami? Nekateri krogi so očitali Peterletu, da je s svojimi besedami in namigi sprožil inšpekcije, ki so dejansko dokazale vso resnično šibkost »našega« osrednjega bančnega zavoda; drugi pa govorijo, da je Peterletov poseg (na posredovanje Slovenske skupnosti) na pravih mestih preprečil še hujše posledice in da je predsednik slovenskih krščanskih demokratov pravzaprav »rešitelj« banke. Kaj je potemtakem res, pa si mora naš človek predstavljati sam; potem ko prebere samohvalo dosedanjih upraviteljev, pa mu slika ni v ničemer bolj jasna.

Nepoznana podoba ciganov - Romov
Spominjam se neke ciganke, Erminije po imenu, ki me je svarila, naj pazim, da me kak cigan ne okrade... Cigani-Romi so se pred kratkim zbrali na velikem srečanju v Legnagu, nedaleč od Milana. Samo za prostor velikega srečanja so plačali 14 milijonov lir, toda nekateri trdijo, da so dali celo večjo vsoto. Pričakovali so si 500 udeležencev, prišlo pa jih je okrog 3000; nekateri so bili protestanti, nekaj pa je bilo tudi katoličanov. Za veliki zbor naj bi bil odgovoren neki Ghoro Hudorovich. Ti Romi pa so vse presenetili, ker niso potrdili klasične podobe cigano-siromakov-tatov, ki prosjajo po ulicah. Na parkiriščih so bili Rolls-royce-i, Porsche, Mercedesi, BMW, oni sami pa so krožili z mobiteli, z GSM za mednarodne zveze, nosili so prstane, dragulje, zlate zapestnice in

verižice, pili so šampanjc, oblečeni so bili po zadnji modi velikih modnih ustvarjalcev Valentina, Armanija, Cardina, po divanih in posteljah so imeli krzna... Postavili so si tudi cerkev, ki naj bi jim stala 160 milijonov. Pastorji iz raznih dežel so vodili obrede v jeziku romanes, ki temelji na madžarščini. Med njihovim zborovanjem se nihče ni pritožil nad njihovo prisotnostjo ali vedenjem.

Ghoro Hudorovich trdi, da izhajajo Romi iz rodu tretje Abrahamove hčere; imajo svojo Biblijo v svojem jeziku. Po njegovem Rom nikdar ne krade in je v bistvu veren. Veliko si pomagajo z obrtništvom in trgovino (s konji in avti). Ko sprejmejo gosta, mu najprej ponudijo čaj v porcelanasti skodelici. Cigani se bojijo šole, ker jim na splošno jemlje kulturno identiteto.

Le žrtve ali tudi mučenci?

Spoštovani g. urednik!

Sveti oče Janez Pavel II. v svoji knjigi Prestopiti prag upanja razmišlja tudi tako: »Svetniki našega stoletja so bili večinoma mučenci. Totalitarni režimi, ki so sredi 20. stoletja prevladali v Evropi, so povečali njih število. Koncentracijska taborišča, taborišča smrti... so razkrila resnične mučence med katoličani in pravoslavnimi in tudi med protestanti. Šlo je za prave mučence... Na Vzhodu Evrope je velikanska vojska mučeniških svetnikov, zlasti pravoslavnih... Katoliški mučenci obstajajo celo v Rusiji, Litvi, v baltskih deželah... v deželah nekdanje Jugoslavije. V svojem mučeništvu so dopolnili Kristusovo odrešenjsko pričevanje...« Tako sv. oče. Ob njegovih besedah sem se zamislil. Na Slovenskem se letos spominjamo preštevilnih žrtev med zadnjo svetovno vojno in po njej. Govorimo o »žrtvah«. Toda ali niso bili med njimi tudi mučenci, pravi mučenci? To je osebe obeh spolov, ki so jih umorili samo zato, ker »niso bili z nami«? »Z nami« je z OF in njenimi resničnimi cilji, ki si jih je zastavila komunistična partija. Niso segli po kakem orožju, le v vesti niso mogli biti z OF, prepričani, da gre za novo diktaturo, ki bo po vrhu brezbožna, kot je pričala stalinistična revolucija v Mehiki in Španiji. V tem prepričanju so tudi rekli kako besedo, zaradi katere so jih na kakem sestanku krajevnih odborov sodili,

da zaslužijo smrt. In ko so res šli v smrt, niso šli s sovraštvom v srcu, temveč z molitvijo, češ »saj ne vedo, kaj delajo.«

Na Primorskem so najbližje žrtve cerkljanske tragedije. Med njimi je npr. služkinja Malka Purgar. O njej piše Zora Piščanc: »Na svečnico pozno ponoči so ga (kaplana Piščanca) aretirali. Zahtevali so tudi njegovo sestro Marto in niso mu verjeli, ko jim je odgovoril, da je bolna. Ko so se o tem na lastne oči prepričali, so v zameno vzeli njeno najljubšo prijateljico Malko, kandidatino za v samostan, ki je bila pri njej in ji bolni stregla.«

Med nedolžnimi žrtvami gotovo ni bila samo Malka. O Lojzetu Grozdetu je npr. napisan življenjepis kot o mučencu. Tudi drugih primerov je gotovo še dosti (Breclejški deklet, iz Slivnega, družbenica Vera Lestan iz Mirna...). Ali niso tudi ti v številu mučencev, ki jih omenja sv. oče? V tem prepričanju ne smemo samo objektivirati žrtev, temveč misliti tudi na vse anonimne mučence, ki »spremljajo Jagnje«, kot je rečeno v Razodetju. V svojem mučeništvu so dopolnili Kristusovo odrešenjsko pričevanje in obenem so položeni v temelje novega sveta, nove Evrope in nove civilizacije, končuje sv. oče (str. 190).

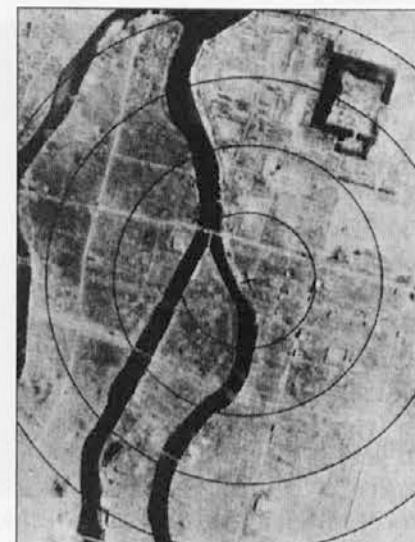
Da bi se besede sv. očeta uresničile tudi za naš slovenski narod in bi naši mučenci prosili za spravo med nami.

K. Humar

50-letnica Hirošime: zakaj ostaja lekcija brez učinka?

V teh dneh potekajo pomembne obletnice, ki nas spominjajo na dogodke, ki so pred petdesetimi leti spremenile svet. Petdeset let je namreč že minilo od takrat, ko so Američani v veliki tajnosti preizkusili v neki ameriški puščavi najmočnejše orožje, kar jih je kdajkoli izdelal človek: atomsko bombo. Vojna je še trajala, Japonci se niso in niso hoteli vdati in tako so Američani vrgli prvo atomsko bombo na japonsko mesto Hirošimo, kasneje še na Nagasaki. Učinek je bil strahovit: stotisoči ljudi so bili ob življenje, dežela razdejana, velike posledice pa je imela bomba šele kasneje. Radioaktivno žarčenje je namreč imelo strašne posledice tudi na potomce preživelih in šele ob gledanju teh pohabljenec in invalidov se je moderni človek začel zavedati, kako strašno orožje je atomska bomba.

To pa še ne pomeni, da človek ni prenehal z izdelovanjem bomb, nasploh, po drugi vojni so jih izdelali toliko, da bi z njimi danes lahko uničili vsakršno življenje na zemlji, in to večkrat. Človek bi se najraje vprašal, kaj je bilo tega treba. Odgovor je žal vsaj toliko znan kot stari rimski rek, ki pravi, da moraš pripravljati vojno, če hočeš imeti mir. Pri vsem tem pa je zelo zanimivo dejstvo, da se je o atomskih in veliko nevarnejših nevtronskih bombah zelo veliko govorilo vse do takrat, dokler je obstajala močna komunistična Sovjetska zveza. Ko je padel komunizem, se je o atomskih bombah nehala govoriti, kot da jih ne bi bilo več. Žal pa vemo, da jih je še neverjetno veliko, in tudi vsak dan več. Skorajda nihče ni pomislil, da je današnja Ukrajina tretja svetovna velesila po atomskih bombah, a obenem ne

Letalski fotografiji mesta Hirošime pred in po prvem atomskem napadu v zgodovini, 6. avgusta 1945

more nahraniti svojih lačnih ljudi; za Izrael le malokdo ve, da ima atomsko bombo. In še vrsta drugih držav je, ki jo najbrž imajo, a to spretno prikrivajo.

Nekako sprejemljiva teza je, da se danes o atomskih bombah ne govori več, kot da bi vsi ljudje vedeli, kako nevarno orožje je, in da bi bilo splošno sprejeto pravilo, da se bombe ne sme uporabljati v nobeni vojni. To pa ni res. O atomski bombi bi se tudi danes moralo veliko govoriti, in to ne samo v trenutku, ko hoče sedanji francoski predsednik na nekih neobljudenih otokih zaradi notranje politike pokazati svetu, kako pomembna je Francija, s tem, da opravlja nepotrebne jedrske poskuse.

Človek, ki je rojen za življenje, z atomsko bombo kaže, koliko samouničevalnosti je še v njem, in obenem tudi na to, da še ni sposoben dojeti, kako zmotno je prepričanje, da nasprotno mislečega lahko poraziš samo s hujšim in močnejšim orožjem.

Kako daleč je to mišljenje od humanistične in krščanske misli! Na eni strani zagovarjanje popolnega izničenja življenja, na drugi pa boj za vsako spočeto življenje!

Neverjetno je, kako smo mirni in ravnodušni, ko pa sedimo na sodu smodnika in se hkrati nevarno igramo z ognjem! Ne vem, če je rešitev tega problema v spektakularnih akcijah, kot jih počno zaletavi zanesenjaki organizacije Greenpeace; tudi zato ne, ker so take organizacije samo marginalije našega presitega zahodnega sveta in njegovo misel tudi odražajo. Vem pa, da bi se današnji človek moral zavedati, kako nevarna je tekma za oboroževanje, ki še vedno traja, le da je danes potisnjena v ozadje.

Če že vsi ne morejo in nočejo biti kristjani - kar je razumljivo - bi lahko spoštovali vsaj temeljni nauk evangelija, to je veselje do življenja. Se pravi: pravo nasprotje bistva oboroževalne tekme in atomske bombe kot njene najvišje in najbolj nevarne razvojne stopnje.

Jurij Paljk

Ženski svet v številkah

Dejansko morda premalo poznamo stanje ženskega sveta. Številke, ki jih nakazujemo, namo bodo lahko odprle oči in spoznali bomo, kako je v svetu sploh upoštevan ženski svet. 660 milijonov žensk v svetu je

nepismenih (moških 340). V Aziji in Afriki tri četrtine žensk nad 25. letom ne zna ne brati ne pisati. Od 130 milijonov otrok, ki ne obiskujejo šol, je večina (81 milijonov) ženskega spola.

Vsako leto umre 600.000 žensk zaradi posledic nosečnosti. V nekaterih deželah južne Azije umre ena ženska na dve zaradi poroda; v Afriki ena na dvajset. Vsako leto pride do približno 20 milijonov nezakonitih splavov in kar 67.000 žensk umre med prekinitvijo nosečnosti.

828 milijonov žensk opravlja dve tretjini dela na svetu, prejema pa le desetino zaslužka in je v njihovi lasti le stotinka razpoložljivih dobrin.

70% revežev v Aziji in na Pacifiku je ženskega spola. Samo 6% vladnih mest zasedajo ženske. Samo v 62 (od 178) vladah so ministri tudi ženske.

Vsako leto sta v svetu poslana 2 milijona deklic in deklet. Od 85 do 114 milijonov žensk so žrtve pravih takih navad, ki večkrat povzročajo nevarne krvavitve, infekcije in druge posledice. In to se dogaja še danes, posebno v 25 deželah Afrike, nekaterih deželah Srednjega Vzhoda in Azije. Ko je Janez Pavel II. spisal znano pismo ženskam, je imel pred sabo te podatke, ki so jih zbrali strokovnjaki Unicefa in Zveze narodov. Zato se pismo obrača do vseh žensk ne glede na vero, raso ali državno pripadnost. Tudi zato je pismo doživelo lep sprejem. Ženskam priporočamo, naj ga preberejo. d.j.

Poročilo o uboštvu

Posebna komisija, ki deluje pri Predsedništvu ministrskega sveta, je pripravila drugo poročilo o revščini v Italiji. Ugotovili so, da je v republiki 9 milijonov ubogih, t.j. 15% celotnega prebivalstva. Če malo pomislimo, je ta podatek naravnost eksploziven. Odziva ni našel namreč ne v političnem ne v gospodarskem ne v socialnem razpravljanju. Nekateri mediji, ki iščejo le senzacija in kažejo le izredne primere, postavljajo te novice na prvo stran. Ponavljamo: gre za iskanje senzacije.

Kdo naj pomaga tem ljudem? Državni uradi svetujejo revežem: Pojdite h Karitasu, v župnije, k redovnikom!

Nič čudnega ni torej, če ljudje vedno pogosteje dodeljujejo 8 od tisoč v korist katoliški Cerkvi. Njena konkretna pomoč je v njih prebudila zaupanje.

Obsežna monografija Osem stoletij Vogrč na Koroškem

Primorci poznajo Vogrče, malo vas v Podjuni na Koroškem, po njenem najuspešnejšem glasniku, župniku in kulturnem delavcu Vinku Zaletelu, ki je vedno rad obiskoval Primorsko kot tudi vse kraje sveta, kjer živijo in delujejo Slovenci. Vsaj enkrat na leto je prišel v Gorico k številnim prijateljem in znancem; obisk je vedno združil s predavanji in predvajanjem diapozitivov o Koroški ali drugih krajih, ki jih je obiskal. Gospod Vinko je tudi nastopil v Katoliškem domu v Gorici s svojo dramsko skupino.

V soboto, 22. julija, pa so v tem lepem in prijaznem koroškem kraju pripravili pravi vaški praznik ob predstavitvi obsežne knjige, ki opisuje bogato zgodovino Vogrč, vasi, ki nima niti 300 prebivalcev, je pa stara že 800 let. Obsežna monografija z naslovom Osem stoletij Vogrč je uredila priznana strokovnjakinja s tega področja dr. Marija Makarovič, ki je raziskala tudi druge kraje Koroške in je pred nekaj leti v Gorici prikazala ziljsko nošo. Pri tej pobudi so sodelovali še drugi strokovnjaki različnih družboslovnih ved in seveda domačini, ki so se zelo aktivno vključili v to raziskavo in nabrali veliko gradiva. Knjiga je nastala na pobudo Krščanske kulturne zveze in Narodopisnega inštituta Urban Jarnik iz Celovca. Publikacija vsebuje tudi obsežno poglavje o Vinku Zaletelu, ki ga žal - zaradi zdravstvenih razlogov - ni bilo na tem pomembnem večeru, na katerem so spregovorili predsednik Krščanske kulturne zveze dr. Janko Zerzer, dr. Marija Makarovič, ki je predstavila delo, župan občine Pliberk in predsednik katoliškega kulturnega društva Vogrče. Večera so se udeležili številni gostje in skoraj vsa vas; domači pevci so v različnih zasedbah popestrili večer.

Goriški duh in prava strpnost

Danes se sploh veliko govori o zblizevanju narodov in civilizacij. Včasih pa taka stremeljenja temeljijo na krhki podlagi neobčutene strpnosti in lažnega svetovljanstva, ki ljudi zavajata v izkrivljeno, nekritično presojanje stikov med narodi. Res se nam strpnost danes prepogosto prikazuje kot nekaj, kar je samo po sebi umevno in ne potrebuje nikakršnih etičnih predpostavk ali spoznanj o lastni in tuji identiteti. In vendar je strpnost dobra in prava, samo ko temelji na trdnem moralnem počelu in zgodovinski zavesti o sebi in bližnjemu. Kajti strpnost pomeni ne le spoštovanje, ampak tudi poznavanje lastne in tuje kulture.

V tem smislu je delo zgodovinarja nadvse pomembno pri ustvarjanju prave, nepopačene podobe in zavesti o njegovem in

Idiličen pogled na Gorico s Kostanjevice

bližnjem narodu. Iskanje lastnih korenin ter odkrivanje pravega sporočila preteklosti nam morata utirati pot v nova spoznanja in vrednotenja. Skrajni čas je, da

Slovenci ovržejo lažno predstavo o svoji nezgodovinskosti, ki so jim jo vcepili narodni zatiralci. Kajti šele s trdno zavestjo o pomenu in poslanstvu svojega naroda bodo

Slovenci lahko z gotovostjo stopili na skupno evropsko pot.

Malokomu je znano, da je bila Gorica v času habsburškega cesarstva pravi vzor spoštovanja in strpnega sožitja med različnimi narodnimi in kulturnimi silami. Zanimivo je, da nekateri avstrijski izobraženci uporabljajo še danes izraz »Geist von Görz« (goriški duh), ko govorijo o kakem primeru spajanja in sožitja različnih narodnih civilizacij. In res je bila Gorica zlasti v času pred prvo svetovno vojno svojevrstno stičišče raznih narodnih in kulturnih skupnosti. Vsaka od treh vodilnih narodnih komponent - nemška, slovenska in italijanska - je prispevala lastne kulturne izkušnje k ustvarjanju svojstvene civilizacijske podobe goriškega mesta. Tako je nastalo in se razvilo bogato in razgibano kulturno življenje, ki je temeljilo prav na združevanju različnih narodnih izkušenj. Če pa bi trdili, da v Gorici pred prvo svetovno vojno ni bilo nikakršnih kulturno-političnih trenj, bi le napačno sodili. Bilo jih je pač veliko in tudi nasprotovanje med tukaj živječimi narodi je bilo včasih ostro. In vendar se je vse to odvijalo v duhu medsebojnega spoštovanja in civilnega sožitja. Edinole v zadnjih letih pred izbruhom prve svetovne vojne se je stanje stvari tako skalilo, da je sodelovanje med narodi po avstrijskem načelu »*viribus unitis*« (s skupnimi močmi) postalo sploh nemogoče. Nacionalizem in drugi interesi so kmalu privedli narode do vojne, v kateri nista več prevladovala ne razum ne čustva, ampak golo nasilje.

Prihodnjč bomo podrobneje prikazali slovenski delež pri ustvarjanju goriške kulture in civilizacije v času habsburškega cesarstva.

Alessio Stasi

Izšla je Mladika št. 5/6

Izšla je nova številka revije Mladika. Skupaj z njo bodo tokrat - kot vsako leto - bralci in naročniki prejeli tudi bilten s programom študijskih dnevo Dragga '95.

Uvodnik z naslovom *Manjšina kot subjekt?* je posvečen razhajanjem znotraj slovenske manjšine v Italiji, problematiki vloge Primorskega dnevnika in ljubljanskemu simpoziju o slovenskih manjšinah kot danem subjektu. Sledi novela Anice Kraljeve *Iz spominov na Lipari*, nato pa intervju Zore Tavčar z znano osebnostjo slovenskega življenja v Argentini Lučko Kralj-Jerman. Rubrika *Iz arhivov in predalov* je ponovno posvečena vprašanju usode slovenskih padalcev, ki so jih med drugo svetovno vojno zavezniški odvrkli na slovensko ozemlje in ki jih je komunistična oblast po vojni povečini likvidirala.

V rubriki *Tisk od Triglava do Andov* je Zora Tavčar obravnavala

številke slovenske otroške revije *Stezice*, ki izhaja v Argentini, od februarja do maja.

V Mladiki so sicer prisotne tudi tradicionalne rubrike: *Antena*, ki prinaša vesti o delovanju Slovencev v matici, zamejstvu in zdomstvu, *Mogoče bi vas zanimalo vedeti, da...*, *Pod črto*, humoristični koticček *Čukna Obelisku* idr. Tudi tokrat je precej literarnih in likovnih recenzij Magde in Martina Jevnikarja, Maruše Avguštin in Alojza Rebule.

V Mladiki je tudi njena mladinska priloga *Rast*, ki prinaša vrsto zanimivih prispevkov, pa tudi program 5. Drage mladih, ki jo prireja od 31. avgusta do 2. septembra Mladinski odbor Slovenske prosvete (MOSP).

iž

Mirko Mahnič: Krščansko sporočilo v pesmih Simona Gregorčiča (3.)

4. Bog ljubi in varuje pesnikov rod

Nebeški vladar bo varoval njegov domovinski planinski svet (*Oj zбоgom, ti planinski svet*).

V pesmi *Slovo od Rihemberka* prosi Boga, naj varuje in osreči ta kraj in ga brani vseh nadlog; pa tudi duhovno seme, ki ga je kot duhovnik sejnal, naj »z močjo nebeško čudovito« prikljije iz duš njegovih dotedanjih faranov.

Pesnik prosi Boga »za dom nesrečni« naj mu zjasni temne zvezde (*Tiha polnoč zemljo krije*); kliče mu, naj čuva njegovo domovino (*Znamenje*) in »naš rod« (*Naš čolnič otimo*).

Bog je stražnik naše domovine: »O vsevideči ti čuvaj, ti z nami straži, brani naš dom in narod vekomaj« (*Stražnik*) s koncem: »... naj le sovražniki prete nam krog in krog, saj mi smo domu stražniki in stražnik mu je Bog.«

Bog je gospodar naše domovine: »Mi tu smo gospodarji in Bog« (*Naš narodni dom*).

Bog naj živi vse, ki se borijo za dom (*Mojim slavilcem*).

Bog določa usodo naroda: »On,

kteri ga zbudil iz grobnih je tmin, za dela je slavna ga vzbudil« (*Velikonočna*).

Bog nam je poslal Cirila in Metoda in pismo, ki so ga dedje razumeli. Odslej so domače pesmi »odmevale do zvezdišča« - njih glas je k Večnemu letél in čul ga Bog je in umél.

V domačih glasih vse molitve, v domačih glasih njih daritve, v domačih glasih vsak obred in srečen bil je zdaj naš ded.

Šele to je bil pravi krst, ne tisti, ki so ga z mečem prinesli Romani in Germani. Da, bil je pravi krst - ... ne krst krvavi.

Bil krst duha je, krst življenja, krst prenovljenja, prerobenja, omiko z vero vred noseč, z obema narodnost družoč. (*Blagovestnikom*)

5. Bog in umetnik

Pesniku nikoli niso mogli vzeti pesmi »srebrnočistih«, saj so »nebeški dar« (*Ujetega ptičatožba*). Pesmi so božji dar:

On dal jim kliti je krepko in rasti in grel njegove luči jih je žar; in dobro vem, da niso mu (Bogu!) k nečasti,

čep rav za cerkev niso in oltar - saj kaže vendar sleherna njih črta, da seme njih iz božjega je vrta. (*Prijateljem*)

V pesnikovem srcu je svetišče z oltarjem, »kjer (pesnik) večnemu žge kadilo« (*Venec na grob Krilanu*). Bog pesnika poplača z nesmrtnostjo: »A lepši venec (od lovorovega) Bog ti je ponudil, ti sveto čelo z njim ovil: sam večno mlad, neumrljiv, zdaj venec nosiš nevenljiv« (*Venec na grob Krilanu*). Pesnik je Bogu hvaležen za pesniški dar. Čep rav mu ni dal zemeljske sreče, se mu vendar klanja do tal, saj mu je poklonil darilo, kakršnega nimajo srečniki:

Kaj žalost, kaj bol, kaj trpljenje! Saj petja On dal mi je glas: s tem lajšam si, slajšam življenje, s tem srcu si dajem oddušek, izraz.

Pesnikovo zavzeto oko vidi dvoje sonce, ki mu nikdar ne ugasneta: »resnice sonce-pismo sveto, in drugo-poezije čar« (*Pač videl zvezd sem brez števila*).

6. Bog in duhovnik

Dve pesmi govorita o pesnikovem »poklicnem« odnosu do Boga. Prvi *Pritisnil me Boga na srce* je je

nadvse značilna za pesnikovo duhovništvo:

Pritisnil me Bog na srce je kot dete nedolžno in srečno - in prosil Boga sem prevročé, naj tam bi počival na večno. A On mi dejal je: »Oj dete, preveč si že prosiš te sreče; ni raja še zate, še trpi! Ko očistiš se v peči življenja, potem pa brez peg in brez boli na prsih na veke mi sloni!«

V drugi z naslovom *Učenec* pesnik izpove čistost, zavzetost in globoko duhovnost svojega duhovništva. »Ti učitelj moj,« pravi duhovnik Gregorčič, »rad sem in zvest učenec Tvoj.« To velja poudariti: *Rad sem in zvest učenec Tvoj*.

7. O krščanskih krepostih

V dveh pesmih (*Moj vrt z zelenjem ograjeni* in *Na smrtni postelji ležim*) poudarja pomembnost treh rož: vere, upanja in ljubezni. V drugi pesmi se od umirajočega najprej poslovi vera: »saj vere onstran treba ni, Resnici gledal boš v oči.« Zatem se poslovi tudi upanje: saj tudi onstran bo dobil vse, kar je upal in želel. Ljubezen pa gre z njim na oni svet, a se brž spet vrne k ljudem, saj

kaj bil bi pač ta borni svet, da od ljubezni ni ogret.

8. Nesmrtnost in onstranstvo

Smrti ni, smrti nisem uzrl, ne bom umrl - vzklikne pesnik (*Človeka nikar*). Mrtvi »so srečni vrh zvezd«, kjer ni vzdihljajev ne solza, in kjer jih »neizrečna, jasna luč obseva z žarki večnimi«; čeznje je razlit brezkončni »ljubezni in resnice svit« (*Venec na grob Krilanu*). »Telo spi mirno v grobni jami,« pravi, »duh gôri (zgoraj) blažen bo vsekar«, saj Ti, Bog - v deželo sončno nad zvezdami nas vabiš, kličeš za seboj. Kaj torej plašil bi se smrti? saj ta odpre nam svet ves nov: skoz grob se v carstvu združimo duhov.

V časopisu *Danica* prim. še: »Na srečni poti ti si zdaj, na poti v grob, na poti v raj; pokoj sladak te čaka v jami, neskončne sreče nad zvezdami; mi spremljamo v miru te kralj, krilatec pa v nebeški raj.« In: telo je pod zemljo, »a duh visoko vrh zvezd z duhovi rajskimi ti biva, v objetju večnega Boga tam blaženstvo brezmejno uživa...«

(dalje prihodnjč)

Novi predlogi za goriško pokrajino

V zadnjih časih nastajajo v naših krajih predlogi za spremembe v ureditvi krajevnih uprav. V okviru načrtov za federalistično organizacijo države se pojavljajo zamisli, kot so Dežela Alpe-Jadran ali kot tista, ki zagovarja novo deželno ureditev s sedežem v Ogleju. Govori se nadalje o preureditvi Gorskih skupnosti in o združevanju manjših občin. Gre torej za predloge, ki najbrž ne bodo nikdar prišli do konkretne izvedbe, vendar so zanimivi zaradi razprav, ki nastajajo ob tem. Iz vrst tržaške desnice prihaja predlog, da bi obnovili Julijsko krajino z združitvijo tržaške in goriške pokrajine ali v drugi varianti s priključitvijo Tržiča Trstu, Gorice pa Vidmu. Za tem načrtom stoji politična kriza v tržaški pokrajini, ki je že več let pod komisarsko upravo, in seveda tudi neresnost sedanje uprave na goriški pokrajini, kjer je Severna liga pokazala vso svojo nezrelost. Goriška javnost na splošno negativno reagira na vse te predloge, ki v vsakem primeru prinašajo omejitve sedanje krajevne avtonomije; vsi so mnjenja, da ima goriška pokrajina dovolj argumentov za svoj obstoj. Ti izhajajo predvsem iz zgodovinskih dejstev, saj segajo začetki goriške pokrajine daleč nazaj v prejšnja stoletja. Poleg tega se je v goriški pokrajini s časom ustvarilo svojevrstno sožitje med Slovenci in Italijani, ki ga je treba ovrednotiti. Tudi raznim javnim ustanovam, ki so nastale v goriški pokrajini, je treba nujno zagotoviti obstoj in možnost za razvoj.

Zagovorniki novih predlogov pa opozarjajo na majhnost goriške pokrajine, na konec njene vloge v obrambi proti sovražnikom z Vzhoda, na staro željo Tržiča, da bi prišel pod Trst, na stalno nižanje prebivalstva v teh krajih, na prevelike stroške, ki jih prinaša preveč fragmentirana krajevna uprava.

Slovenci smo pri teh debatah nekoliko odsotni; število izvoljenih predstavnikov v krajevnih upravah se je po zadnjih volitvah znižalo na zgodovinski minimum,

tako da večkrat nismo niti dovolj poučeni o dogodkih in predlogih. Mislim, da moramo zavrniti vse predloge, ki slonijo samo na volilnih računih. Gre npr. za načrt o novi razporeditvi volilnih okrožij, ki ga zagovarja Demokratična stranka levice, ki upa, da bi bilo na ta način mogoče zagotoviti izvolitev slovenskih predstavnikov v deželno upravo in v rimski parlament (šlo bi seveda za predstavnike te stranke, ki bi jih morali ostali sprejeti).

Očitno je, da ta predlog ne more predstavljati zadovoljive rešitve; edini predlog, ki bi ga morali vsi Slovenci enotno zagovarjati, je tisti, ki postavlja zahtevo po zajamčenem zastopstvu v vseh krajevnih upravah. Dejstvo je, da nas vsaka nova ureditev ob sedanjih zakonodaji lahko samo še bolj oškoduje. Vsako širjenje sedanjih pokrajin prinaša nujno še slabšo možnost za izvolitev naših predstavnikov. Zato je nujno, da naša skupnost v celoti postavi to zahtevo, ki mora postati eden od glavnih argumentov v pogajanjih med Slovenijo in Italijo. Mi pa moramo v kratkem času izvoliti Narodni svet, ki nas bo demokratično zastopal in ki bo odločal o mogočih bodočih skupnih kandidatih. Goriški Slovenci imajo v zamejskem in vseslovenskem prostoru svoje značilnosti, ki se morajo ohraniti; zlasti, če upoštevamo goriško pokrajino v njeni zgodovinski razsežnosti na obeh straneh meje, postane jasno, da gre za področje, ki lahko nekaj pomeni, samo če ga obravnavamo enotno.

V zadnjem stoletju so se meje goriške pokrajine večkrat spremenile. Pokrajina je bila pod fašizmom nekaj let celo ukinjena. Ob raznih predlogih za novo ureditev mora izdelati Gorica svojo vizijo bodočnosti, ki vodi v najtesnejše povezovanje s svojim zgodovinskim zaledjem. Očitno je, da bi bila taka ureditev tudi najbolj pozitivna za nas Slovence, ki lahko vidimo bodočnost za našo skupnost samo v tesnem sodelovanju z matično državo.

B.Š.

Sovodnje: izlet na Ojstrnik

Tudi z izleti si krvodajalci prizadevajo, da bi se ta plemenita organizacija razširila in dobila novega zagona. Druge njene pobude so vsakoletna prireditev Dan krvodajalca, predavanja, sodelovanje pri kulturnih prireditvah in razna družabna srečanja.

Letošnji (četrti) izlet je bil 16. julija. Lepo število prijateljev in ljubiteljev gorskih naravnih lepote se je odzvalo na vabilo odbora. Skupina mladih krvodajalcev obah splov je obarvala družbo z mladostnim razpoloženjem. Vesela družba z več kot 30 izletniki se je podala proti Kanalski dolini, se oddahnila v Ukvah in nadaljevala po beli cesti do koč Nordio (1210 m). Tu se je manjša skupina »starejših« odločila, da bo »varovala« vozila; ostali so si naložili nahrbtnike in se po gorskih stezah sredi

gozdov povzpela do koč Sedlo Bistrice (1720 m) na avstrijski strani, kjer teče meja, ki ločuje Kanalsko in Ziljsko dolino. Po oddihu je najbolj drzna skupina nadaljevala pohod na vrh Ojstrnika (2052 m). Sledil je obisk cerkvice Snežne Kraljice; gre za malo zgradbo, pravi biser na tej visoki legi (1750 m), ki nudi duhovno zatočišče ljubiteljem narave. Ob vhodu v svetišče izletnik lahko potegne vrv in zazvoni ter hkrati izrazi prošnjo za srečno vrnitev.

Še kratko smo postali pri opazovanju velike skupine konj, ki se je sama pasla, nato smo se vrnili h koči Nordio in naredili skupinsko sliko z ostalo družino. Sprisrčnimi pozdravi smo se razšli z obljubo, da se bomo ponovno srečali v naših slovenskih gorah.

Remo Devetak

Dva dneva za Bosno

Po tednu molitve za mir se pobude goriškega Karitasa v korist preizkušanih na vojnih območjih nadaljujejo.

V nedeljo, 23. julija, je bil - po sklepu Škofijskega liturgičnega urada in Karitasa - dan molitve in posta celotne goriške škofije. Ta naj bi omogočil podporo nekaterih solidarnostnih načrtov, ki si jih je zamislil Karitas na vsedržavni ravni. Naša škofija je posebej odločila, da se zavzame v treh načrtih, ki želijo pomagati predvsem beguncem v Tuzli.

1) *Gre zanačrt kuhinje*: skušali bomo poslati 10 tabornih kuhinj (vsaka stane 2.000.000 lir) za potrebne v srednji Bosni. 2) *Načrt bivališče*: pri tem sodelujejo tudi druge evropske ustanove Karitasa. Italijanska ustanova želi preskrbeti bivališča za 200 družin (približno 1000 oseb); vsako bivališče stane 5.000.000. 3) *Načrt vrečka za osebno nego*: želi omogočiti, da bi vsaka oseba v begunskem taborišču imela vrečko z najnujnejšim za osebno higieno. Goriški Karitas neposredno pripravlja take vrečke. Vsakdo lahko podpre pobudo z denarnim darom (vsaka vrečka stane 25.000 lir) ali tako, da prinese na urad Karitasa (ul. San Francesco) od ponedeljka do petka razne potrebščine (mila, šampone, zobne paste in ščetke, spodnje perilo, igle in niti...).

Darove lahko prinesete na urad Karitasa ali v svoje župnije ali (denarne) na poštni tekoči račun št. 10289494.

V sredo, 26. julija, pa je v parku na Korzu Verdi skupina oporečnikov na Karitasu senzibilizirala mimoidoče in jih obveščala o problemih v Bosni in na Hrvaškem.

oporečnik Agostino

V Podgori srečanje treh kultur v pesmi

V soboto, 22. julija, smo bili priče izrednemu pevskemu, a tudi kulturnemu večeru, ki je dal možnost publiki, da se sreča z ljudskim pevskim izročilom treh različnih območij.

PD Podgora je v sodelovanju z rajonskim svetom priredilo prvo pevsko revijo *Na Britofu*, na kateri so nastopili domača pevka skupina Akord, MoPZ Monte Canin iz Rezije in MoPZ Vetta iz kraja Ponte in Valtelline.

Bogastvo slovenske ljudske in umetne pesmi je v uvodnem delu prikazala pod vodstvom dr. Mirka Špacapana pevka skupina Akord. Zbor Monte Canin iz Rezije je pod

MoPZ Vetta iz Valtelline na podgorskem trgu (Foto SR)

vodstvom R. Martinuzzija predstavil bogat izbor italijanskih in rezijskih pesmi, ki so se publiki še posebno priljubile. Koncert je sklenil zbor Vetta, ki je pod vodstvom Maria Follia predstavil širok pregled ljudskih tridentinskih in lombardskih pesmi. Številna publika je toplo nagradila nastopajoče in organizatorje, ki jim gre priznanje za posrečeno pobudo.

Vestni družbenici v spomin

Pred tremi meseci (26. aprila) je v Gorici nenadoma umrla Mimi Rojic. Pokojnica je bila doma iz Zakoč pri Dornberku, kjer se je rodila leta 1911. Kot toliko drugih deklet je šla po prvi svetovni vojni služiti v Milan. Potem se je vrnila v Gorico k teti Fani Rojic. Dobila je službo v sanatoriju za jetične bolnike in tam ostala do upokojitve. Toda tudi kot upokojenka si še ni dala miru. Stopila je v službo k starejši gospe do njene smrti in ostala v tisti družini tudi še naprej, saj so jo imeli kot za svojo. Toliko zvestobe in požrtvovalnosti se je gotovo naučila pri Mariji Devici, saj je bila zvesta članica goriške Marijine družbe.

Njene prijateljice

Spazzapanova galerija

Po krajšem obdobju so zopet odprli Spazzapanovo galerijo v Gradišču ob Soči. To glavno deželno razstavišče sodobne umetnosti je poznano na državni in svetovni ravni predvsem zaradi zanimive zbirke 70 risb in slik Luigia Spazzapana.

V prvem semestru prejšnjega leta je Pokrajina v sodelovanju s Pokrajinskim muzejem organizirala in uredila nekaj uspešnih pobud, na katere se je javnost odzvala. Vodstvo Pokrajinskih muzejev z dr. Lauro Ruaro Loseri na čelu že pripravlja spored manifestacij in pobud, ki bi vrnili in še okreplili vlogo Spazzapanove galerije - odskočne deske in kraja srečanj umetnikov ter ljubiteljev sodobne umetnosti in kulture nasploh.

Obnovitvena dela Katoliškega doma napredujejo

Pogovor z g. Marjanom Markežičem. Septembra zadnja faza gradbenih del

Sredi poletnih počitnic smo na Drevoredu XX. septembra lahko opazili, da nekoga niti najhujša vročina ne more ustaviti in oddaljiti od dela. Neutrudni g. Marjan Markežič z ekipo delavcev hiti in koordinira obsežna dela gradbene preureditve Katoliškega doma. Pred nami se že začenja dvigati vsak dan jasnejša slika novega nekam monumentalnega objekta, ki je v primerjavi s starim precej spremenjen.

Uspelo nam je (zagotavljam vam, ni bilo lahko!) najti in za trenutek ustaviti g. Marjana ter mu postaviti nekaj vprašanj. »Dela v Katoliškem domu,« je začel, »v glavnem potekajo po začrtanem programu, ki je sedaj precej pospešen, tako da pripravljamo še zadnje stvari za zadnji

»ruk« od septembra dalje.« V glavnem so končana dela za instalacijo elektrike, ogrevanja spodnjih prostorov in stopnišč. »Jeseni preostanejo samo glavne stvari in bomo počasi začeli zapirati.«

Na vprašanje, kdaj naj bi bila dvorana vsaj približno in provizorično uporabna, je odvrnil: »To je vprašanje, na katero lahko odgovorim vsakdo, ki je bil pri birmi. To je vprašanje Svetega Duha,« je pristavil smeje. »Zaenkrat je to skriv-

nost.« Velika dvorana bo sodoben in dobro opremljen teater, ki bo odgovarjal vsem sodobnim zakonskim in varnostnim predpisom. Pod odrom bo tudi prostor za orkester. »Z manjšimi občasnimi spremembami naj bi bila dvorana primerna za vse prireditve.« Oder je povečan za dva metra v globino, visok še enkrat toliko, kot je bil doslej. Spodnji prostori za nastopajoče so nared: zavzemajo dve veliki sobi s tušem in straniščem, dve manjši, dve srednje veliki. Pa še dve tretjini nekdanje male dvorane sta ostali za vaje in druge dejavnosti.

Ko bodo pa vsa dela z veliko dvorano pri kraju, se bo g. Marjan verjetno lotil še drugih potrebnih del v sklopu Katoliškega doma. »O tem pa bomo kasneje kaj povedali,« je sklenil pomenek.

Pogovarjal se je Danijel Devetak

Poziv škofa Bellomija k molitvi za mir v Bosni in dan solidarnosti v Trstu

Škof Lovrenc Bellomi je na celotno tržaško skupnost naslovil poziv k molitvi za mir v Bosni in k pomoči tamkajšnjemu nesrečnemu prebivalstvu. Poziv se glasi:

Kar se dogaja v Bosni zaradi vojne in nezaslišne krutosti na račun prebivalcev tako nemirnih dežel, je papež obsodil z izredno trdimi besedami. Obenem je sveti oče prosil »vse ljudi dobre volje, naj še vedno neutrudno pomagajo tistim mučenim narodom.« Prosečemu klicu želimo takoj odgovoriti s svojo molitvijo in podporo. Denarne prispevke pošljite takoj na škofijsko Karitas; in vsakdo naj dà s posebno širokosrčnostjo.

Še prej in bolj kot kdaj prej moramo prositi Gospoda, naj ustavi to nezgodo, ki poleg vsega tvega se nevarno razširila in zavlačevala tragedijo trpljenja in smrti, ki zadeva toliko revnih ljudi.

Nedelja, 30. julija, bo v vsej škofiji posvečena molitvi za Bosno.

Župniki in cerkveni predstojniki naj podprejo pobudo na način, ki se jim zdi najprimernejši; vernike naj povabijo, naj se združijo v skupni prošnji Bogu in pomnožijo molitve

po posrednici Marije Kraljice miru.
† Lovrenc, škof
Trst, 19. julija 1995

Škof Bellomi je Tržačane pozval k molitvi za mir v Bosni in h konkretni pomoči tamkajšnjemu trpečemu prebivalstvu

V sredo, 26. julija, pa se je tudi v Trstu odvijal vsestranski dan solidarnosti za Bosno. K pobudi

so pristopile številne krajevne organizacije, tako katoliške kot laične, slovenske in italijanske, ter politične stranke. Kot piše v tiskovnem poročilu, zahtevajo organizatorji med drugim ustavev boj ter obleganja Sarajeva in spoštovanje območij pod varstvom Združenih narodov, okrepitev sil OZN, omogočenje varstva bosanske države s strani OZN, strožje in bolj dosledno spoštovanje embarga in sankcij, spoštovanje Beograda hrvaških meja ter bosanske države in ustavev podpore bosanskim Srbom, vstop Bosne v Evropsko unijo, pogajanja med Zagrebom in krajinskimi Srbi ter sprejem beguncev v države EU.

Organizatorji vsestranskega dneva solidarnosti predlagajo tudi, naj bo letošnji pohod iz Perugie v Assisi (24. septembra) mednarodno srečanje za solidarnost z Bosno in narodi bivše Jugoslavije. Vse, ki verjamejo v vrednote miru, solidarnosti, multietničnosti in sožitja, pozivajo prireditelji k delovanju, da bi se ustavila ta tragedija, da bi se priznala Bosni njena legitimna pravica in balkanskim narodom vrnitev miru in sožitja.

Srečanje za bolnike in ostarele letos na Repentabru

Letošnje praznovanje dni velikega šmarna se bo začelo že v soboto, 12. avgusta, z odprtjem razstave in predstavitvijo knjige o Repentabru. Naslednji dan bo v nedeljo, 13. avgusta, ob 17. uri srečanje za bolnike in ostarele, ki ga prireja Duhovska zveza. Vsi bodo lahko prišli z avtom do cerkve. Pred milostno podobo Matere božje bomo imeli sveto mašo in podeljevanje zakramenta maziljenja. Po obredih v cerkvi bo sledila zakuska v senci pod drevesi. Vabljeni in dobrodošli. Za ostale dneve bo razpored praznovanja naknadno sporočen.

Za Duhovsko zvezo
Tone Bedenčič

Čez dober mesec bo jubilejna Draga '95

Od 1. do 3. septembra se bo v parku Finžgarjevega doma na Opčinah odvijala jubilejna Draga '95. Ti študijski dnevi slavijo namreč letos tridesetletnico svojega obstoja (prva Draga je bila leta 1966).

Spored letošnje Drage je natisnjen v tradicionalnem biltenu, ki je izšel skupaj z zadnjo številko revije Mladika in o katerem smo že poročali. Vsekakor naj povemo, da bosta prvo in zadnje predavanje posvečena bivanjskim in vrednostnim problemom našega časa: 1. septembra bo predaval dr. Brane Senegačnik na temo *Postmoderna med smislom in*

nesmisлом, 3. septembra popoldne pa dr. Hubert Požarnik na temo *Kako je z duhovno ekologijo?*

Draga '95 bo obravnavala tudi sedanji trenutek v Sloveniji: 2. septembra bo namreč predaval znani slovenski časnikar, bivši urednik ljubljanskega Dela ter ustanovitelj in sedanji urednik tednika Mag Danilo Slivnik, ki bo govoril o Sloveniji po petletni demokraciji.

3. septembra zjutraj - v nedeljo - bo, kot običajno, predavanje na versko tematiko, ki se bo tudi dotikalo odnosa med narodnostnimi skupnostmi. Predaval bo koroški duhovnik dr. Jože Marketz na temo *Sožitje med etnijami na verskem področju*. Nedeljsko jutro bo tudi priložnost za sv. mašo, ki bo ob 9. uri na prireditvenem prostoru.

Skoraj vzporedno z Drago se bo odvijala tudi DRAGA MLADIH, ki slavi letos tudi mali jubilej, saj jo prirejajo že peto leto. Letošnji organizator je po petih letih ponovno Mladinski odbor Slovenske prosvete, tema pa *Vpliv medijev na človeka*. Draga mladih se bo pričela 31. avgusta popoldne, ko bo na sporedu predavanje o medijih sedanjosti, nadaljevala se bo do 1. septembra s predavanjem na temo *Mediji bodočnosti* in 2. septembra z okroglo mizo na temo *Mediji-politika-pluralizem-etika*. Po vsakem predavanju bosta na programu seminarско delo po skupinah in diskusija. Spored Drage mladih vsebuje sicer tudi druge točke, ki so bolj razvedrilnega značaja, kot npr. sprehod, dramska igra, ples idr. Udeleženci 5. Drage mladih se bodo lahko udeležili tudi predavanj Drage '95. (iž)

Predstavili so 17. Kraško ohcet

Na sedežu tržaške Turistične ustanove so v petek, 21. julija, predstavili letošnjo - 17. po vrsti - Kraško ohcet, ki bo 27. avgusta na Repentabru. Letošnji poročni par sta Nevenka Marušič iz Slivnega in Peter Kuk z Opčin. Kraška ohcet bo potekala od 23. do 27. avgusta z že tradicionalnim sporedom: fantovsko in dekliško podoknico, prevozom bale na ženinov dom in seveda poroko v repentabrski župnijski cerkvi. V tem času bodo v Repnu odprte številne osmice, odvijal pa se bo tudi tradicionalni ples na trgu.

Kraška ohcet, katere prva izvedba sega v leto 1968, je v zadnjih časih zadobila precejšen pomen tudi v očeh italijanske in mednarodne javnosti, saj gre za lep prikaz slovenske ljudske kulture na Tržaškem, za katero je vse več zanimanja. O Kraški ohceti so posneli tudi televizijske oddaje.

Letošnji kraški par: Nevenka Marušič in Peter Kuk (Foto Kroma)

Zaključna prireditev kolonije SLOKAD-a

V nedeljo, 23. julija, se je odvijala v Dragi prireditev, s katero se je končala letošnja poletna kolonija SLOKAD-a, ki je bila že 48. po vrsti. Leta 1947 je bila namreč v Žabnicah prva kolonija, v naslednjih letih so otroci šli letovat v Rigolato, Vicenzo, Paularo in druge kraje, od leta 1965 pa je sedež kolonije v Dragi, kjer je SLOKAD prevzelo opuščeno policijsko vojašnico.

Letos se je kolonije v Dragi udeležilo 45 otrok, za katere je skrbelo 9 oseb. Večinoma so bili iz zamejstva, nekaj jih je bilo tudi iz Kopra in Izole; prvič sta prišla tudi dva otroka iz Moskve, sinova slovenskega očeta in ruske matere. Zaključna prireditev, preprosta, a pristrčna, je vsebovala pevske in plesne točke. Otroci so povedali in pokazali, kaj vsega so se med bivanjem v Dragi naučili in kje jim je bilo najlepše - pri morju in v reki Glinščici. Otroci so tudi sodelovali s petjem pri nedeljski sv. maši v Bazovici, s katero so počastili tudi farno zavetnico sv. Marijo Magdaleno.

Letošnji poletni seminar ZCPZ bo v Dobrni pri Celju

Tradicionalni poletni seminar, ki ga vsako leto organizira Zveza cerkvenih pevskih zborov iz Trsta, bo letos od 13. do 19. avgusta v zdravilišču Dobrna pri Celju. Nanj se je že prijavilo 105 ljudi, od katerih je 62 pevcev (vključno z 20 mladimi), 6 zborovodij, mladih organizatorjev pa 14; ostali so nepevci oz. sorodniki in prijatelji.

Seminar bo potekal v dveh vzporednih sklopih: mladi organisti bodo tudi letos pod vodstvom prof. Huberta Berganta naštudirali svoj program, pevci pa bodo dokončali lanski program. Zvrstili se bodo trije nastopi: dva bosta v župni cerkvi v Dobrni, kjer bodo nastopili organisti, pevci bodo peli pri maši, eden pa v hotelu, kjer bodo udeleženci seminarja bivali in kjer je predviden nastop tako mlajših kot starejših pevcev ter harmonikaša.

100 let Pihalnega orkestra Breg

Pihalni orkester Breg slavi letos 100-letnico svojega obstoja in delovanja. Jubilej bodo slovesno proslavili jeseni, pred kratkim pa je breška godba priredila štiri koncertne večere, na katerih so nastopile sorodne skupine s Tržaškega. Zadnji izmed teh večerov je bil v sredo, 19. julija, na katerem je nastopila proseška godba pod vodstvom Aljoše Starca.

Sezona veselja v polnem teku

Poletje je obdobje številnih veselja oz. šager, ki jih prirejajo domala vsa pomembnejša prosvetna in športna društva po naših vaseh na Tržaškem. Konec prejšnjega tedna je veliko ljudi obiskalo šagre, zlasti zvečer, ko je po dnevni vročini prišla ohladitev in je bila priložnost za ples. Šagre so bile v Bazovici, Trebčah, na Proseku, v Gropadi, Zgoniku in Borštu. Za konec prihodnjega tedna pa so že napovedane druge.

Vročina pestila tudi na Tržaškem

Val vročine, ki je povzročil toliko škode in žrtev v Ameriki, je konec prejšnjega tedna dosegel Evropo in tudi naše kraje. Pri nas vročina sicer ni bila tako huda kot npr. v Španiji ali južni Italiji; bilo pa jo je čutiti, z njo pa tudi visoko stopnjo vlage. To je mnoge prisililo bodisi k morju ali pa v kraje, kjer je bilo mogoče najti nekaj več svežine. V nedeljo in ponedeljek je vročino omilila krepka burja.

Konec tedna so se tržaške plaže napolnile (Foto Kroma)

JULIJSKE ISKRICE

Nesprejemljivo!

Časopisi in revije - predvsem lahkotne - so veliko pisale; treznemu človeku kar preseda. Zgodilo se je pač, da je policija v Los Angelesu zasačila neko noč v neki zakotni ulici filmskega igralca Hughu Grantu v družbi neke prostitutke. Grant naj bi bil zaročenec modne zvezde Elisabeth Hurley. Dogodek so takoj izrabili kot reklamo za njegov film.

Od svojega nastanka Hollywood ne more določati morale človeku, ker je pač podvržen zakonom interesa, zaslužka in denarja. Igralci, predvsem pokvarjeni, se opravičujejo in izjavljajo, da so proti srednjeveškemu tabujem, pobožnosti. Take besede pa takoj najdejo odmev v vsakdanjem tisku.

Bodimo trezni in kljub svoji slabosti se držimo poti, ki nam jo kaže Bog! Na koncu naše poti nas bo sodil on sam. V tistem trenutku pa ne bi bil rad v koži hollywoodčanov...

Nove Ambrine avanture

Ali ste sledili velikemu dogodku poletja? Znana smrkovka Ambra si je spremenila frizuro oz. - da uporabimo sodobni izraz - look. Do sedaj je vodila najstnike po poteh nerealnosti in jim potvorila mladost; sedaj je sprejela filmsko vlogo, primerno njej sami. Upajmo, da ne bo zmešala glave kakemu starejšemu Alfredu...

Smrt kolesarja Casartellija

Ta smrt je zopet dokazala, da ima šport svoje neizprosne zakone, od katerih ne odstopa. Casartelli je obležal po tleh v krvi, toda dirka se je nadaljevala... Celotno nagrajevanje je potekalo po običajni poti, kakor da se nič ne bi zgodilo. Birokratski list, ki je dal uradno vest o smrti kolesarja, je - po vrstnem redu tekmecev - postavil Casartellija med tiste, ki so se odpovedali tekmi.

K sreči so nekateri Casartellijevi prijatelji dali pravo lekcijo humanosti, ko so priredili s kolesi osem ur prave procesije pod soncem in so dodelili nagrade pokojnikovi družini. Na tem svetu je še nekaj človečnosti...

Šport in vera sta še vedno skupaj

Holandski nogometaš Ruud Gullit se s tem sicer ne strinja, ker zatrjuje, da je ateist in žoga nima Boga. Vendar je športni svet zmeraj dokazal, kako sta vera in šport močno povezana. Marsikdo bo oporekal, češ da imajo geste športnikov, ko se razjezijo, prav malo kaj opraviti z življenjem po veri. V resnici pa povezanost povečini rase.

Ko so brazilski nogometaši premagali italijansko ekipo, so kričali: »Zmagali smo svetovni pokal, hvala Jezusu Kristusu!« V prvi vrsti so bili to nekateri, ki se imajo za atleas de Cristo, nogometaše in obenem misijonarje.

Beppe Signori, ki igra v Laziju, goji posebno pobožnost do patra Pia. Ko je pred leti igral v Foggii, so šli njegovi starši na romanje v Monte Rotondo, kjer je živel znani p. Pio. Njegova mati je nesla s sabo sinovo majico in jo dala blagosloviti. Nekaj časa za tem je imel Signori hudo prometno nesrečo in prav čudežno so ga izvlekli iz zmečkanega avta; na sebi je nosil blagoslovljeno majico... Odslej jo zmeraj nosi v kovčku.

Pred leti so revije rade pisale o prijateljstvu med Rivero in p. Eligijem. Znana je tudi zgodba Bartalija, ki je bil član Katoliške akcije.

Demetrio Albertini (igralca Milana in državne ekipe) je bil strežnik in ima brata duhovnika v neki župniji v Milanu. »Pred časom sem šel,« pravi Albertini, »na obisk k bratu v njegovo župnijo. Ravno je vodil katekizem za mlade. Dečki so se takoj zbrali okrog mene in me prosili avtograf. Kmalu se je oglašil brat: "Sedaj zadosti! Kdo je pomembnejši: Kristus ali Albertini?" Vsi so odgovorili, da je Kristus. "Zato raztržite podpise in zmolite molitev!" Zmolili so naročeno

molitev, toda nihče ni strgal podpisa.«

Svet nogometa ima v vrstah navijačev svoje »posvečene osebe«, kot sta npr. p. Fedele iz Cosenze, znana je tudi sestra Paola, ki se ogreva za Lazio in jo pogosto kažejo po televiziji, in drugi.

Tudi tennis ima svoje vernike. Ko je Američan kitajskega rodu Michael Chang zmagal, se je takoj zahvalil Bogu, ki mu je dal moč premagati nasprotnika. Šved Edberg je hudomušno pristavil: »Kako naj bi jaz zmagal, ko pa je imel nasprotnik tako pomembnega trenerja?« Atlet pa se je zahvalil Bogu tudi tedaj, ko je izgubil tekmo proti Avstrijcu Musterju: »Tudi danes se zahvaljujem Bogu, ker so stvari šle, kakor je on hotel. Vseeno sem vesel.«

Nekateri športniki so pripravljani tudi veliko žrtvovati zaradi verskega prepričanja. Eric Liddell, eden najobetavnejših atletov za tek na sto metrov, ki bi imel resne možnosti zmagati in tako postati »nesmrten«, se je na olimpijskih igrah leta 1924 kot veren protestant odpovedal tekmi, ker je bila nedelja. Tudi prvak v trikratnem skoku Jonathan Edwards, pripadnik baptistične veroizpovedi, se je leta 1991 v Tokiu odpovedal tekmi na nedeljo. Primerov je še in še.

Večkrat opazimo tudi po televiziji športnike, ki se prekrizajo pred tekmo. Zakaj vsevedno jemljemo to za vraževnost in ne za izraz molitve in vere?

OBVESTILA

❖ RUPA. V nedeljo, 30. julija, bo ob 18. uri ZLATA MAŠA G. VINKA ŽAKLJA iz Belgije. Pri maši bosta pela MoPZ Mirko Filej in MePZ Rupa-Peč pod vodstvom Zdravka Klanjščka. V g. Žaklju hvaležno počastimo vse naše slovenske izseljenske duhovnike. Ob lepem vremenu bo slovesnost ob cerkvi in v društvenih prostorih. Pristrčno vabijo: MoPZ Mirko Filej, MePZ Rupa-Peč, PD Rupa-Peč ter župnika Markežič in Žerjal.

❖ BAZOVICA. V soboto, 5. avgusta, bo ob 20.30 v župnijski cerkvi ORGELSKI IN VOKALNI KONCERT. Nastopila bosta organist Andrej Pegan in basist Aldo Žerjal. Na sporedu bodo Buxtehude, Frescobaldi, Vivaldi, de Grigny, Bach, Liszt, Mokranjac, Trošt, Engelhart. Vljudno vabljeni!

❖ OPČINE. DRUŠTVO SLOVENSkih IZOBRAŽENCEV vabi na XXX. študijske dneve DRAGA '95 od petka, 1. septembra, do nedelje 3. v parku Finžgarjevega doma, Narodna ulica 89.

❖ OPČINE. Mladinski odbor Slovenske prosvete prireja 5. DRAGO MLADIHO od četrta, 31. avgusta, do sobote, 2. septembra, v parku Finžgarjevega doma na Opčinah, Narodna ulica 89.

❖ BARKOVLJE. Sv. maša z uro molitve za duhovne poklice in za mladino bo v četrtek, 3. avgusta, ob 18.30. K čim večji udeležbi toplo vabita Slovenska Vincencijeva konferenca in Klub prijateljstva.

❖ TREBČE. ŠZ SLOGA prireja ŠPORTNI PRAZNIK na prireditvenem prostoru ob nogometnem igrišču v soboto, 29. julija, in nedeljo 30. V hladni senci pod borovci bodo od 18. ure dalje na razpolago jedi na žaru, sladice, briška vina in osvežilne pijače. Ob večernih urah bo pozno v noč za prijetno vzdušje igral priznani ansambel HAPPY DAY.

❖ POTOVANJE NA PORTUGALSKO. Vsi udeleženci potovanja na Portugalsko so se srečno in zadovoljni vrnil domov. Potovanje je bilo prijetno in polno lepih doživetij. Hvala Bogu in fatimski Materi božji.

❖ PD RUPA-PEČ se pripravlja na izlet v Marche od 24. do 27. avgusta. Na razpolago je še nekaj prostorov. Za podrobne informacije kličite na tel. št. 882285.

❖ URADI NA TRŽAŠKI ŠKO-FIJI so zaprti od 24. julija do 19. avgusta.

❖ TRST. DUHOVNO SREČANJE ZA ŽENE IN DEKLETA. Duhovna poglobitvena srečanja za žene in dekleta bodo tudi letos v Domu blagrov nad Trstom 16., 17. in 18. avgusta. Vodil jih bo izkušeni dr. Rudi Koncilja iz Ljubljane. Vpisovanje sprejema gđc. Dora Kosovel tudi po telefonu (040/763406).

❖ DUHOVNE VAJE ZA DUHOVNIKE bodo v Trstu v hiši duhovnih vaj Dom blagrov 28., 29. in 30. avgusta. Začnejo se v ponedeljek zjutraj. Vodil jih bo mariborski pomožni škof dr. Jože Smej. Za vpisovanje se lahko javite kar na naslov hiše Le Beatitudini, tel. 040/566244, Strada nuova per Opicina, 34016 Trst. 31. avgusta bo pastoralno srečanje za tržaške duhovnike.

Čestitka

● Šentjakobsko kulturno društvo in šentjakobski pevski zbor čestitata in se veselita s Pavlom in Eriko Zobec ob rojstvu Matjaža, ki se je pridružil bratu Jamu.

DAROVI

Za freske slivenske cerkve: v spomin na drago prijateljico Anico Kralj, daruje Marija Mokole iz Sesljana 100.000; v isti namen darujeta Dorina in Paolo Ferfolja 20.000; v isti namen druž. Terčon iz Slivnice 50.000; ob 50-letnici smrti nepozabne sestrične Rosande Kralj in Vide Kralj, Bogomila Doljak z družino 50.000; v spomin na Bruna Kuka darujeta Ada in Valentina 100.000; v spomin na sestrično Ano Kralj daruje Alenka z druž. 100.000; v spomin na teto Anico darujeta Stanko in Milka 50.000; v spomin na teto Anico daruje Anica z druž. 50.000 lir.

Za cerkev v Slivnem: namesto cvetja na grob pok. Anice Kralj, daruje Bogomila Doljak z družino 30.000; namesto cvetja na grob pok. tete Ane Kralj darujeta Bruno Kralj in Marija 100.000 lir.

Za KG in Pastirčka: pok. Marija Delpin roj. Stacul v spomin na pok. Vinka Vodopivca, župnika v Kromberku, ki jo je krstil leta 1920, 500.000 lir. N.N. daruje za misijone 25.000 in za otroke iz BiH 25.000 lir (skupno 50.000 lir).

Za KG: v spomin pok. gospe Justine Visintin, N.N. 100.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Slavko Bratina v spomin na starše 100.000; ob 16. obletnici smrti mame Angele Kacin roj. Tušar, darujejo Marija, Janez in Metka 150.000 lir.

Za Slov. Vincencijev konferenco iz Trsta: Jelka Terčon-Šah daruje v spomin na pok. Andrejino Maver - Perčič 50.000; namesto cvetja na grob bivše sošolke Andrejine Maver, daruje Marija Bobek 50.000 lir.

Za cerkev v Rupi: N.N. 20.000 lir.

Za nagrobni spomenik g. Albinu Germeku: v spomin na Egona Daneu daruje Angelina Košuta 100.000 lir.

Sožalje

■ MePZ Štandrež izraža iskreno sožalje pevki Danijeli ob izgubi dragega Davida.

■ Prosvetno društvo Štandrež izreka Danijeli Puja globoko sožalje ob težki življenjski preizkušnji.

Sodelavce prosimo, naj zaradi spremenjenih urnikov tiskarne pošiljajo članke najkasneje do ponedeljka zvečer, obvestila pa do torka popoldne.

Izšla je

MLADIKA 5/6

z biltenom DRAGA 95

GLASBENA MATICA - GORICA

POTRJEVANJE IN PREDVPISOVANJE V ŠOLSKO LETO 1995/96

Sprejemamo prijave za: klavir, harmoniko, violino, violončelo, violo, kontrabas, kitaro, blok-flavto, flavto, klarinet, trobento, rog, pozavno, tolkala, solopetje in predšolsko glasbeno vzgojo.

Vse potrebne informacije dobite na tajništvu šole v ul. della Croce 3 od 3. do 28. julija 1995.

Urniki: od ponedeljka do petka od 10. do 12. ure. Telefon: 0481/531508.

GLASBENA MATICA TRST - ŠOLA MARIJ KOGOJ

POTRJEVANJE IN PREDVPIS za šolsko leto 1995/96

Prijave sprejema tajništvo vsak dan razen sobote in nedelje od 28. junija od 10. do 12. ure, ul. R. Manna 29, tel. 040/418-605.

NEDELJSKE SVETE MAŠE

SVETE VIŠARJE: ob 12. uri in ob prisotnosti romarjev;

STARA GORA (nad Čedadom): ob 8., 9., 10., 11.30, 16., 17., 18.;

MIRENSKI GRAD: ob 7. in 16. uri;

SVETA GORA: ob 10., 12., 16.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Tedenc«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik: Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva Riva Piazzutta 18 - Gorizia - P.I. 00480890318
Tiska: Tiskarna Budin Riva Piazzutta 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:
Italija 55.000
Slovenija 55.000
inozemstvo 80.000
zračna pošta 100.000

Oglašni in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član: ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV